

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/2366

af 25. november 2015

om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I de senere år er der gjort store fremskridt med integration af detailbetalinger i Unionen, navnlig i forbindelse med EU-retsakterne om betalinger, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽⁵⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽⁶⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽⁷⁾. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽⁸⁾ har yderligere udbygget de retlige rammer for betalingstjenester ved at fastsætte en specifik grænse for forretningsdrivendes mulighed for at overvælte brugergebyrer på deres kunder for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel.

⁽¹⁾ EUT C 224 af 15.7.2014, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 170 af 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 8.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 16.11.2015.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

- (2) Unionens reviderede retlige rammer for betalingstjenester suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 ⁽¹⁾. Denne forordning indfører navnlig regler om opkrævning af interbankgebyrer for kortbaserede transaktioner og søger at fremskynde opnåelse af et effektivt integreret marked for kortbaserede betalinger.
- (3) Direktiv 2007/64/EF blev vedtaget i december 2007 på grundlag af et forslag fra Kommissionen fra december 2005. Siden da har der på detailbetalingsmarkedet været betydelig teknisk innovation med en hurtig stigning i antallet af elektroniske betalinger og mobilbetalinger og fremkomst af nye typer betalingstjenester på markedet, hvilket udfordrer de nuværende rammer.
- (4) Revisionen af Unionens retlige rammer for betalingstjenester og navnlig konsekvensanalysen af direktiv 2007/64/EF og høringen om Kommissionens grønbog af 11. januar 2012 med titlen: »På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger« har vist, at udviklingen har medført væsentlige udfordringer for lovgivningen. Store dele af betalingsmarkedet — kort-, internet- og mobilbetalinger — er stadig fragmenteret langs landegrænserne. Mange innovative betalingstjenesteprodukter eller -tjenester falder slet ikke eller kun i mindre grad ind under anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Endvidere har det vist sig, at anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF og navnlig de herfra undtagne elementer, som f.eks. visse betalingsrelaterede aktiviteter, i nogle tilfælde er for tvetydigt, for generelt eller blot forældet i lyset af markedsudviklingen. Dette har medført retsuisikkerhed, potentielle sikkerhedsrisici i betalingskæden og manglende forbrugerbeskyttelse på nogle områder. Det har også vist sig at være vanskeligt for betalingstjenesteydere at introducere innovative, sikre og brugervenlige digitale betalingstjenester og at give forbrugere og forretningsdrivende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder i Unionen. I den forbindelse er der et stort positivt potentiale, som bør undersøges mere konsekvent.
- (5) Videreudvikling af et integreret indre marked for sikre elektroniske betalinger er af afgørende betydning for at støtte væksten i Unionens økonomi og for at sikre, at forbrugerne, de forretningsdrivende og virksomhederne kan nyde godt af valgmuligheder og gennemsigtighed i forbindelse med betalingstjenester og dermed få fuldt udbytte af det indre marked.
- (6) Der bør fastsættes nye regler for at lukke hullerne i lovgivningen og samtidig give større retssikkerhed og sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer i hele Unionen. Der bør garanteres lige forretningsvilkår for eksisterende og nye markedsaktører, så det bliver nemmere for nye betalingsmidler at nå ud til et større marked, og så der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Dette bør skabe effektivitet i betalingssystemet som helhed og føre til større udvalg af og mere gennemsigtighed i betalingstjenester og samtidig styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked.
- (7) I de senere år er de sikkerhedsrisici, der er forbundet med elektroniske betalinger, blevet større. Dette skyldes deres voksende tekniske kompleksitet, de stadigt stigende mængder af elektroniske betalinger i verden og nye typer betalingstjenester. Sikre betalingstjenester er en forudsætning for et velfungerende betalingstjenestemarked. Betalingstjenestebrugere bør derfor være tilstrækkeligt beskyttede mod sådanne risici. Betalingstjenester er nødvendige for funktionaliteten af centrale økonomiske og sociale aktiviteter.
- (8) Bestemmelserne i dette direktiv om gennemsigtigheds- og oplysningskrav for betalingstjenesteudbydere og om rettigheder og forpligtelser i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester bør også, hvor det er relevant, gælde for transaktioner, hvor en af betalingstjenesteudbydere befinder sig uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (»EØS«), for at undgå forskellige praksis i medlemsstaterne til skade for forbrugerne. Nævnte bestemmelser bør, hvor det er relevant, udvides til at gælde for transaktioner i alle officielle valutaer mellem betalingstjenesteudbydere, der befinder sig inden for EØS.
- (9) Pengeoverførsel er en enkel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en betalingstjenesteudbyder, der viderebetaler det tilsvarende beløb, for eksempel via et kommunikationsnet, til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre forretningsdrivende en tilsvarende tjeneste til forbrugerne, der gør dem i stand til at betale regninger for forsyningsforbrug og andre regelmæssige husholdningsregninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pengeoverførsel, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 1).

- (10) Dette direktiv indfører en neutral definition af indløsning af betalingstransaktioner for at afspejle både de traditionelle modeller for indløsning, der er opbygget omkring anvendelse af betalingskort, og forskellige forretningsmodeller, herunder dem, der involverer mere end én indløser. Dette bør sikre, at forretningsdrivende får samme beskyttelse uanset det betalingsinstrument, der anvendes, når aktiviteten er den samme som ved indløsning af korttransaktioner. De tekniske tjenester, der stilles til rådighed for betalingstjenesteudbydere, som f.eks. behandling og lagring af data eller drift af terminaler, bør ikke anses for at udgøre indløsning. Nogle modeller for indløsning medfører desuden ikke, at indløseren faktisk overfører midler til betalingsmodtageren, eftersom parterne kan have aftalt, at afregningen skal ske på anden måde.
- (11) Undtagelsen fra anvendelsesområdet af direktiv 2007/64/EF for betalingstransaktioner via en handelsagent på betalere eller betalingsmodtageres vegne anvendes på vidt forskellige måder i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater tillader, at undtagelsen anvendes af e-handelsplatforme, der optræder som mellemlid på vegne af både individuelle købere og sælgere uden reel mulighed for at forhandle eller indgå aftale om salg eller køb af varer eller tjenesteydelser. En sådan anvendelse af undtagelsen rækker ud over det i nævnte direktiv tiltænkte anvendelsesområde og kan øge risiciene for forbrugerne, da disse udbydere står uden for den lovgivningsmæssige beskyttelse. Forskellig praksis forvrider også konkurrencen på betalingsmarkedet. For at løse disse problemer bør undtagelsen derfor gælde, når agenter udelukkende handler på vegne af betalere eller udelukkende handler på vegne af betalingsmodtageren, uanset om de er i besiddelse af kundens midler eller ej. Når agenter handler på vegne af både betalere og betalingsmodtageren (som f.eks. visse e-handelsplatforme), bør de udelukkende undtages, hvis de ikke på noget tidspunkt kommer i besiddelse af eller får kontrol med kundens midler.
- (12) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aktiviteter i pengetransportfirmaer og kontanthåndteringselskaber, hvor de berørte aktiviteter er begrænset til fysisk transport af sedler og mønter.
- (13) Tilbage meldinger fra markedet viser, at betalingsaktiviteter, der er omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede net, ofte omfatter betydelige betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester. Dette var ikke hensigten med den undtagelse for begrænsede net, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, og det medfører større risici og ingen retlig beskyttelse for betalingstjenestebrugere, navnlig forbrugere, og klare ulemper for regulerede markedsaktører. For at bidrage til at begrænse disse risici bør det ikke være muligt at anvende samme instrument til at foretage betalingstransaktioner for at erhverve varer eller tjenester inden for mere end ét begrænset netværk eller til at erhverve et ubegrænset udvalg af varer og tjenester. Et betalingsinstrument bør betragtes som et instrument, der skal benyttes inden for et sådant begrænset net, hvis det kun kan benyttes i følgende tilfælde: for det første til erhvervelse af varer og tjenester hos en bestemt forretningsdrivende eller forretningskæde, såfremt de involverede enheder er direkte forbundet ved en forretningsaftale, som f.eks. foreskriver anvendelse af et enkelt betalingsvaremærke, og dette betalingsvaremærke anvendes på salgsstederne og så vidt muligt er angivet på det betalingsinstrument, som kan bruges der; for det andet til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer og tjenester, som f.eks. når anvendelsesområdet i praksis er begrænset til et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenester uanset salgsstedets geografiske placering, eller for det tredje hvor betalingsinstrumentet reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål med henblik på erhvervelse af bestemte varer eller tjenester.
- (14) Betalingsinstrumenter omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede netværk kan omfatte butikskort, brændstofkort, medlemskort, kort til offentlig transport, parkeringsbilletter, spisebilletter eller billetter til specifikke tjenester, der nogle gange er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, som er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsætningerne i social- og arbejdsmarkedslovgivningen. Hvis et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i en række forskellige forretninger, som optræder på en fælles liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til et net af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst. Undtagelsen vedrørende begrænsede netværk bør anvendes sammen med forpligtelsen for potentielle betalingstjenesteudbydere til at underrette om aktiviteter inden for deres anvendelsesområde.
- (15) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for visse betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr, hvor netværksoperatøren ikke udelukkende agerer som formidler ved leveringen af digitale varer og tjenesteydelser gennem den pågældende anordning, men også tilføjer værdi til disse varer eller tjenesteydelser. Denne undtagelse giver navnlig mulighed for såkaldt operatørfakturering eller køb, der opkræves direkte på telefonregningen, hvilket bidrager til udvikling af nye forretningsmodeller, der er baseret på salg af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester af mindre værdi, hvilket allerede er tilfældet med ringetoner og SMS-særtjenester. Disse tjenester omfatter underholdning såsom chat, download af f.eks. videoer, musik og spil, oplysninger såsom om vejr, nyheder, sportsopdateringer, aktier, og nummeroplysning, deltagelse i TV- og radioudsendelser såsom afstemning, deltagelse i konkurrencer og levering af direkte feedback. Tilbage meldinger fra markedet tyder ikke på, at sådanne betalingstransaktioner, som forbrugerne anser for praktisk til

betaling af små beløb, har udviklet sig til en generel betalingsformidlingstjeneste. Imidlertid anvendes denne regel forskelligt i medlemsstaterne på grund af den tvetydige ordlyd af den relevante undtagelse, hvilket har ført til manglende retssikkerhed for operatørerne og forbrugerne og undertiden har gjort det muligt for betalingsformidlingstjenester at påberåbe sig en ubegrænset undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Det er derfor hensigtsmæssigt at præcisere og begrænse omfanget af berettigelse til denne undtagelse for sådanne tjenesteudbydere ved at opregne de betalingstransaktionstyper, som undtagelsen gælder for.

- (16) Undtagelsen for visse betalingstransaktioner ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr bør specifikt fokusere på mikrobetalinger for digitalt indhold og stemmebaserede tjenester. En klar omtale af betalingstransaktioner til køb af elektroniske billetter bør indføres for at tage hensyn til udviklingen inden for betalinger, hvor navnlig kunder på ethvert sted og tidspunkt ved hjælp af mobiltelefoner eller andre anordninger kan bestille, betale for, modtage og validere elektroniske billetter. Elektroniske billetter gør det muligt og lettere at levere tjenester, som forbrugerne ellers kan købe i form af en papirbillet, og omfatter transport, underholdning, bilparkering og adgang til arrangementer, men ikke fysiske varer. De mindsker udgifterne til fremstilling og distribution i forbindelse med traditionelle papirbaserede billetkanaler, og forbrugervenligheden øges ved at stille nye og enkle former for billetkøb til rådighed. For at lette byrden for enheder, der indsamler bidrag til velgørende formål, bør betalingsstransaktioner i forbindelse med sådanne bidrag også undtages. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med national ret frit kunne begrænse undtagelsen til bidrag til registrerede velgørende organisationer. Undtagelsen bør generelt kun gælde, når betalingstransaktionernes værdi er mindre end en bestemt tærskel, for klart at begrænse undtagelsen til betalinger med lav risikoprofil.
- (17) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) har lettet oprettelse af fælleseuropæiske »betalingsfabrikker« og »opkrævningsfabrikker«, som muliggør centralisering af betalingstransaktioner inden for samme koncern. I denne henseende bør betalingstransaktioner mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed, der leveres af en betalingstjenesteudbyder, som tilhører samme koncern, undtages fra dette direktivs anvendelsesområde. En modervirksomheds eller dens dattervirksomheds samling af betalingsordrer på vegne af koncernen med henblik på videresendelse til en betalingstjenesteudbyder bør ikke betragtes som en betalingstjeneste med henblik på dette direktiv.
- (18) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for betalingstjenester, der udbydes gennem pengeautomater, som er uafhængige af kontoførende betalingstjenesteudbydere. Denne undtagelse fremmede væksten af uafhængige pengeautomattjenester i mange medlemsstater, navnlig i mindre befolkede egne. Undtagelse af denne hurtigt voksende del af pengeautomatmarkedet fuldt ud fra direktivets anvendelsesområde ville imidlertid føre til forvirring om hævegebyrer. Dette kan i grænseoverskridende situationer føre til opkrævning af dobbeltgebyrer for den samme hævning af både den kontoførende betalingstjenesteudbyder og af pengeautomattjenesteudbyderen. For at bibeholde ydelse af pengeautomattjenester og samtidig sikre klarhed med hensyn til hævegebyrer er det derfor hensigtsmæssigt at fastholde undtagelsen, men at kræve, at pengeautomatoperatører overholder specifikke bestemmelser om gennemsigtighed i dette direktiv. Gebyrer, som pålægges af pengeautomatoperatører, bør være med forbehold af forordning (EF) nr. 924/2009.
- (19) Tjenesteudbydere, der søgte at udnytte en undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF, henvendte sig ofte ikke til myndighederne for at høre, om deres aktiviteter var omfattet af eller undtaget fra direktivet, men forlod sig på deres egne vurderinger. Dette har medført forskellig anvendelse af visse undtagelser i medlemsstaterne. Det ser også ud til, at nogle undtagelser kan være blevet anvendt af betalingstjenesteudbydere til at ændre deres forretningsmodeller, således at de udbudte betalingstjenester ville falde uden for direktivets anvendelsesområde. Dette kan medføre øget risiko for betalingstjenestebrugere og uensartede betingelser for betalingstjenesteudbydere på det indre marked. Derfor bør tjenesteudbydere forpligtes til at meddele relevante aktiviteter til de kompetente myndigheder, så de kompetente myndigheder kan vurdere, om kravene i de relevante bestemmelser er opfyldt, og for at sikre ensartet fortolkning af reglerne på hele det indre marked. Navnlig bør der fastlægges en underretningsprocedure for alle undtagelser, der bygger på overholdelse af en tærskel, for at sikre, at de specifikke krav opfyldes.
- (20) Det er desuden vigtigt at medtage et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere skal meddele de kompetente myndigheder de aktiviteter, som de udbyder inden for rammerne af et begrænset net ud fra kriterierne i dette direktiv, hvis værdien af betalingstransaktioner overstiger en bestemt tærskel. De kompetente myndigheder bør vurdere, om de meddelte aktiviteter kan anses for at være aktiviteter, der udbydes inden for rammerne af et begrænset net.
- (21) Definitionen af betalingstjenester bør være teknologisk neutral og bør give mulighed for udvikling af nye typer betalingstjenester, samtidig med at der sikres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteudbydere.

- (22) Nærværende direktiv bør følge samme fremgangsmåde som i direktiv 2007/64/EF, der omfatter alle typer elektroniske betalingstjenester. Det vil derfor stadig ikke være hensigtsmæssigt, at de nye regler finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af penge udelukkende foretages i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en betalingstjenesteudbyder eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition.
- (23) Nærværende direktiv bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger. Direktivet bør heller ikke finde anvendelse på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse i sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i nærværende direktiv.
- (24) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af betalingstjenesteudbydere, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Unionen, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾, e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske penge, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i direktiv 2009/110/EF, samt betalingsinstitutter og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler. Anvendelsen af denne retlige ramme bør begrænses til tjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester som fast erhverv eller forretningsaktivitet i overensstemmelse med nærværende direktiv.
- (25) Ved nærværende direktiv fastsættes der regler for gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF. Ved nærværende direktiv fastsættes der imidlertid ikke regler for udstedelse af elektroniske penge som fastlagt i direktiv 2009/110/EF. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.
- (26) I direktiv 2007/64/EF er der fastsat en tilsynsordning, der indfører en enkelt tilladelse for alle betalingstjenesteudbydere, som ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Med henblik herpå indførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori af betalingstjenesteudbydere, nemlig »betalingsinstitutter«, ved at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Unionen, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. De samme betingelser bør gælde for disse tjenester i hele Unionen.
- (27) Siden vedtagelsen af direktiv 2007/64/EF er der opstået nye typer betalingstjenester, navnlig inden for internetbetalinger. Navnlig har betalingsinitieringstjenester inden for e-handel udviklet sig. Disse betalingstjenester spiller en rolle i betalinger ved e-handel ved at etablere en softwarebro mellem den forretningsdrivendes websted og betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyders netbankplatform med henblik på at initiere internetbetalinger på grundlag af en kreditoverførsel.
- (28) I takt med den teknologiske udvikling er der desuden fremkommet et udvalg af supplerende tjenester i de senere år, såsom kontooplysningstjenester. Disse tjenester giver betalingstjenestebrugeren samlede oplysninger på internettet om en eller flere betalingskonti, der føres hos en eller flere betalingstjenesteudbydere, og som er tilgængelige via onlinegrænseflader hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenestebrugeren har således mulighed for hurtigt at få et overblik over sin finansielle situation på et hvilket som helst tidspunkt. Disse tjenester bør også være omfattet af dette direktiv for at give forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse af deres betalings- og kontodata samt retssikkerhed om kontooplysningstjenesteydernes status.
- (29) Betalingsinitieringstjenester gør det muligt for en betalingsinitieringstjenesteudbyder at give betalingsmodtageren tillid til, at betalingen er initieret, med henblik på at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse. Sådanne tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et betalingskort. Eftersom

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

betalingsinitieringstjenester ikke er omfattet af direktiv 2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis underlagt tilsyn af en kompetent myndighed og skal ikke opfyldekravene i direktiv 2007/64/EF. Dette rejser en række juridiske spørgsmål, såsom forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar samt konkurrence og databeskyttelse, navnlig med hensyn til beskyttelse af betalingstjenestebrugerens data i overensstemmelse med Unionens databeskyttelsesregler. De nye regler bør derfor tage hensyn til disse spørgsmål.

- (30) De personaliserede sikkerhedsoplysninger, der anvendes til sikker kundeautentifikation af betalingstjenestebrugeren eller af betalingsinitieringstjenesteudbyderen, er sædvanligvis dem, som kontoførende betalingstjenesteudbydere udsteder. Betalingsinitieringstjenesteudbydere indgår ikke nødvendigvis i et kontraktforhold med kontoførende betalingstjenesteudbydere, og uanset hvilken forretningsmodel der anvendes af betalingsinitieringstjenesteudbydere, bør kontoførende betalingstjenesteudbydere gøre det muligt for betalingsinitieringstjenesteudbydere at anvende de autentifikationsprocedurer, som kontoførende betalingstjenesteudbydere stiller til rådighed, til at initiere en bestemt betaling på vegne af betaleren.
- (31) Når betalingsinitieringstjenesteudbyderen udelukkende yder betalingsinitieringstjenester, er denne ikke i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden. Når en betalingsinitieringstjenesteudbyder ønsker at yde betalingstjenester, i forbindelse med hvilke den besidder brugerens midler, bør den opnå fuld tilladelse til disse tjenester.
- (32) Betalingsinitieringstjenester er baseret på betalingsinitieringstjenesteudbyderes direkte eller indirekte adgang til betalernes konti. En kontoførende betalingstjenesteudbyder, der leverer en mekanisme med henblik på indirekte adgang, bør også give betalingsinitieringstjenesteudbyderne direkte adgang.
- (33) Dette direktiv bør sigte mod at sikre kontinuiteten på markedet og dermed gøre det muligt for eksisterende og nye tjenesteudbydere at tilbyde deres tjenester inden for klare og harmoniserede retlige rammer, uanset hvilken forretningsmodel de anvender. Indtil disse regler bliver anvendt, og uden at det berører behovet for at garantere sikre betalingstransaktioner og beskytte forbrugerne mod en påviselig risiko for svig, bør medlemsstaterne, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ (EBA) garantere fair konkurrence på dette marked og undgå uberettiget forskelsbehandling af eksisterende markedsaktører. Enhver betalingstjenesteudbyder, herunder betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, bør kunne tilbyde betalingsinitieringstjenester.
- (34) Dette direktiv indfører ikke væsentlige ændringer af betingelserne for at få og bevare en tilladelse som betalingsinstitut. Som i direktiv 2007/64/EF omfatter betingelserne tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, som disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedets behovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle betalingstjenesteudbydere. Kravene til betalingsinstitutter bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel navnlig være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de bør kun kunne anvende de midler, som brugerne indbetaler, til at yde betalingstjenester. De påkrævede tilsynsbestemmelser, herunder med hensyn til startkapital, bør stå i forhold til den betalingstjeneste, der ydes af betalingsinstituttet. Betalingstjenesteudbydere, som udelukkende udbyder betalingsinitieringstjenester, bør anses for at være af en mellemstor risiko med hensyn til startkapital.
- (35) Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere, når de udelukkende leverer disse tjenester, er ikke i besiddelse af kunders midler. Derfor ville det være uforholdsmæssigt at pålægge disse nye markedsaktører kapitalgrundlagskrav. Ikke desto mindre er det vigtigt, at de kan leve op til deres ansvar med hensyn til deres aktiviteter. Det bør derfor kræves, at de enten har en erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 udarbejde retningslinjer for kriterierne for medlemsstaternes fastsættelse af minimumsbeløb for erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør ikke skelne mellem en erhvervsansvarsforsikring og en tilsvarende garanti, da de bør være substituerbare.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

- (36) For at undgå misbrug af etableringsretten er det nødvendigt at kræve, at et betalingsinstitut, der anmoder om tilladelse i en medlemsstat, udbyder i det mindste en del af sin betalingstjenesteforretning i den pågældende medlemsstat.
- (37) Det bør foreskrives, at betalingstjenestekunders midler skal holdes adskilt fra betalingsinstitutters midler. Beskyttelseskrav er nødvendige, når et betalingsinstitut er i besiddelse af betalingstjenestekunders midler. Hvor det samme betalingsinstitut gennemfører en betalingstransaktion for både betaleren og betalingsmodtageren, og der stilles en kreditlinje til rådighed for betaleren, kan det være hensigtsmæssigt at beskytte midlerne til fordel for betalingsmodtageren, når de svarer til betalingsmodtagerens fordring over for betalingsinstituttet. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (38) Nærværende direktiv ændrer ikke betalingsinstitutters regnskabsaflæggelsesforpligtelser eller deres forpligtelser til at foretage revision af deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Betalingsinstitutter skal udarbejde deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 86/635/EØF ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽²⁾. Årsregnskaber og konsoliderede regnskaber skal revideres, medmindre et betalingsinstitut er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til nævnte direktiver.
- (39) Når betalingstjenesteudbydere yder en eller flere af de betalingstjenester, som er omfattet af dette direktiv, bør de altid have betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. For at betalingstjenesteudbydere skal kunne udbyde betalingstjenester, er det nødvendigt at de har mulighed for at åbne og føre konti i kreditinstitutter. Medlemsstaterne bør sikre, at adgang til sådanne konti stilles til rådighed på en ikkediskriminerende måde, der står i rimeligt forhold til det legitime formål, der søges opfyldt. Adgangen kan være basal, men den bør altid have et så stort omfang, at betalingsinstituttet kan yde sine tjenester uden forhindringer og effektivt.
- (40) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, nemlig ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kreditkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Det er hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter, forudsat at den ydes for at lette betalings-tjenester, at den er af kortfristet art, og at den ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, samt at den fortrinsvis refinansieres med betalingsinstituttets egne midler samt midler fra kapitalmarkederne, og ikke med midler, som betalingsinstituttet ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Sådanne regler bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF ⁽³⁾ eller anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv.
- (41) Generelt har samarbejdet mellem de nationale kompetente myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, foretage kontrol og træffe beslutning om inddragelse af tilladelser, vist sig at fungere tilfredsstillende. Samarbejdet mellem kompetente myndigheder bør dog forbedres, både med hensyn til de oplysninger, der udveksles, og med hensyn til ensartet anvendelse og fortolkning af dette direktiv, hvor et betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse, ønsker at yde betalingstjenester i en anden medlemsstat end sit hjemland ved at gøre brug af etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser (»passporting«), herunder via internettet. EBA bør bistå med at bilægge tvister mellem kompetente myndigheder i forbindelse med grænseoverskridende samarbejde i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA bør også udarbejde et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for samarbejdet og dataudvekslingen.
- (42) For at øge gennemsigtigheden vedrørende drift af betalingsinstitutter, der har fået meddelt tilladelse af eller er registreret hos hjemlandets kompetente myndigheder, herunder deres agenter, og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse i Unionen er det nødvendigt at sikre let offentlig adgang til listen over enheder, der udbyder betalingstjenester. Derfor bør EBA udarbejde og føre et centralt register, hvor den offentliggør en liste over navnene på enheder, der udbyder betalingstjenester. Medlemsstaterne bør sikre, at de oplysninger, som de meddeler, ajourføres. Disse foranstaltninger bør også bidrage til at styrke samarbejdet mellem de kompetente myndigheder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

- (43) Tilgængeligheden af nøjagtige, ajourførte oplysninger bør forbedres ved at pålægge betalingsinstitutter uden unødigt forsinkelse at oplyse den kompetente myndighed i deres hjemland om ændringer, der påvirker nøjagtigheden af de oplysninger og den dokumentation, der er forelagt med henblik på tilladelsen, herunder yderligere agenter eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Kompetente myndigheder bør også i tvivlstilfælde verificere, at de modtagne oplysninger er korrekte.
- (44) Medlemsstaterne bør have mulighed for at kræve, at betalingsinstitutter, der driver virksomhed på deres område, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, regelmæssigt indberetter til dem om deres aktiviteter på medlemsstaternes område til oplysningsmæssige eller statistiske formål. Driver disse betalingsinstitutter virksomhed i henhold til etableringsretten, bør det også være muligt at anvende disse oplysninger til at føre kontrol med overholdelsen af afsnit III og IV i dette direktiv, og medlemsstaterne bør kunne kræve, at disse betalingsinstitutter udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at lette de kompetente myndigheders tilsyn med netværk af agenter. EBA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige standarder, der fastsætter kriterier for, hvornår der bør udpeges et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner det bør have. Kravet om at udpege et centralt kontaktpunkt bør stå i et rimeligt forhold til opnåelse af målet om tilstrækkelig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelse af afsnit III og IV i værtslandet.
- (45) I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, såsom svig i stor målestok, bør det være muligt for de kompetente myndigheder i værtslandet at træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet og i afventning af foranstaltninger fra den kompetente myndighed i hjemlandet. Disse foranstaltninger bør være passende, stå i et rimeligt forhold til målet, ikkediskriminerende og af midlertidig karakter. Alle foranstaltninger bør begrundes behørigt. De kompetente myndigheder i det relevante betalingsinstituts hjemland og andre berørte myndigheder, f.eks. Kommissionen og EBA, bør underrettes på forhånd eller, hvis dette ikke er muligt på grund af den kritiske situation, uden unødigt forsinkelse.
- (46) I dette direktiv fastsættes de minimumsbeføjelser, som de kompetente myndigheder bør have, når de fører tilsyn med betalingsinstitutters overholdelse af gældende regler, men disse beføjelser skal udøves under hensyntagen til de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatlivets fred. Uden at det berører en uafhængig myndigheds (den nationale databeskyttelsesmyndighed) kontrol, og i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne have tilstrækkelige og effektive beskyttelsesforanstaltninger, hvis der er mulighed for, at udøvelsen af disse beføjelser kan føre til misbrug eller vilkårlighed, der udgør en alvorlig indgriben i disse rettigheder, for eksempel, hvis det er hensigtsmæssigt, gennem forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retsmyndighed.
- (47) Det er vigtigt at sikre, at alle personer, der udbyder betalingstjenester, bringes inden for rammerne af et vist minimum af lov- og reguleringskrav. Det er derfor ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, også personer, der ikke kan opfylde alle betingelserne for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut. En sådan tilgang er i overensstemmelse med begrundelsen for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende hvidvask af penge, der anbefaler at indføre en mekanisme, ifølge hvilken betalingstjenesteudbydere, der ikke kan opfylde alle betingelserne i anbefalingen, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I denne henseende bør medlemsstaterne, selv hvis sådanne personer er undtaget fra alle eller dele af betingelserne for tilladelse, kunne opføre dem i registret over betalingsinstitutter. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav til værdien af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør ikke have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlem af et betalingssystem.
- (48) I lyset af aktivitetens særlige art og de risici, der er forbundet med ydelse af kontooplysningstjenester, bør der indføres særlige tilsynsregler for kontooplysningstjenesteudbydere. Kontooplysningstjenesteudbydere bør kunne få tilladelse til at udbyde tjenester på tværs af grænserne gennem »passporting«.
- (49) Det er nødvendigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemers tekniske infrastrukturtjenester. En sådan adgang bør imidlertid være underlagt passende krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Betalingstjenesteudbydere, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør selv bære risikoen for deres eget valg af system og over for betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk kortordninger med fire parter og store

systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Unionen af de forskellige kategorier af betalingstjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med betingelserne i deres tilladelse er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til betalingssystemer.

- (50) Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter med tilladelse, så enhver betalingstjenesteudbyder, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester på samme vilkår. Der bør fastsættes regler om forskellig behandling af betalingstjenesteudbydere med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 3 i direktiv 2009/110/EF, på grund af forskellene i deres tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderne pådrager sig. Dette bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF⁽¹⁾ og heller ikke ECB's og Det Europæiske System af Centralbankers kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer.
- (51) Nærværende direktiv berører ikke anvendelsesrådet for direktiv 98/26/EF. For at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere bør en deltager i et betalingssystem, der er betegnet som et system i henhold til betingelserne i direktiv 98/26/EF, som yder tjenester i tilknytning til et sådant system til en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, også efter anmodning herom give adgang til sådanne tjenester på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til enhver anden betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, og enhver anden registreret betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenesteudbydere, der er givet en sådan adgang, bør imidlertid ikke anses for deltagere som defineret i direktiv 98/26/EF og bør dermed ikke drage fordel af beskyttelsen i henhold til nævnte direktiv.
- (52) Bestemmelserne vedrørende adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af en enkelt udbyder af betalingstjenester. Sådanne betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemer. Sådanne systemer omfatter ordninger med tre parter, f.eks. kortordninger med tre parter, således at de i realiteten aldrig fungerer som kortordninger med fire parter, f.eks. ved at benytte licenstagere, agenter eller partnere med samme varemærke. Sådanne systemer omfatter typisk også betalingstjenester, der tilbydes af telekommunikationstjenesteudbydere, hvor ordningens operatør er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren, og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne lukkede betalingssystemer kan give etablerede almindelige betalingssystemer, ville det ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse lukkede specifikke betalingssystemer. Sådanne lukkede systemer bør dog altid være omfattet af Unionens og nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.
- (53) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugerrettigheder ved bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler, når de ikke har at gøre med forbrugere. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF⁽²⁾ skal behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.
- (54) Ved dette direktiv bør det præciseres, hvilke forpligtelser der gælder for betalingstjenesteudbydere hvad angår oplysninger til betalingstjenestebrugere, der bør modtage samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne vælge frit i hele Unionen. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter direktivet de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at betalingstjenestebrugere får nødvendige, tilstrækkelige og forståelige oplysninger hvad angår betalingstjenesteaftaler og betalingstransaktioner. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne kun vedtage de bestemmelser om oplysningskrav, der er fastsat i dette direktiv.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingsystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

- (55) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF⁽¹⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽²⁾, 2002/65/EF⁽³⁾, 2008/48/EF, 2011/83/EU⁽⁴⁾ og 2014/92/EU⁽⁵⁾. Bestemmelserne i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Navnlig forbindelsen mellem oplysningskravene forud for en aftale i nærværende direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.
- (56) For at øge effektiviteten bør de krævede oplysninger stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og bør gives i et standardiseret format. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.
- (57) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet heraf langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller et andet varigt medium, for eksempel kontoudskrifter, CD-rom'er, DVD'er, harddiskdrev på personlige computere, hvorpå der kan lagres e-mail, og websteder, forudsat at sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig lang i forhold til adgangen til oplysningerne, og forudsat at disse websteder tillader at reproducere de lagrede oplysninger i et uændret format. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner skal gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, for eksempel at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online, når det drejer sig om netbankydelse.
- (58) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når betalingsordren gives, bør ikke være nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller et andet varigt medium. Betalingstjenesteudbyderen bør kunne give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, for eksempel ved at slå betingelserne op på en opslagstavle på stedet. Der bør også gives oplysninger om, hvor andre mere detaljerede oplysninger kan findes, for eksempel på webstedet. Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid også gives på papir eller på et andet varigt medium.
- (59) Ved dette direktiv bør forbrugere gives ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende bindes af en betalingstjenesteaftale. Forbrugere bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få rammeaftalen på papir vederlagsfrit for både at have mulighed for at sammenligne de tjenester og betingelser, som betalingstjenesteudbydere tilbyder, og i tilfælde af tvister at kunne kontrollere sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser, således at der opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De særlige bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i nærværende direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyr for levering af oplysninger til forbrugere i henhold til andre gældende direktiver.
- (60) Den måde, som betalingstjenesteudbyderen giver betalingstjenestebrugeren de krævede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængigt af hvad der er fastlagt i den pågældende betalingstjenesteaftale. Dette direktiv bør derfor skelne mellem to måder, hvorpå betalingstjenesteudbyderen skal give oplysninger: enten skal oplysningerne meddeles aktivt af betalingstjenesteudbyderen på det relevante tidspunkt, som krævet i dette direktiv, og uden at betalingstjenestebrugeren anmoder herom, eller også skal oplysningerne stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren på grundlag af en anmodning

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).

om yderligere oplysninger. I den anden situation bør betalingstjenestebrugeren aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne for eksempel ved udtrykkeligt at anmode betalingstjenesteudbyderen herom, logge på en netbanks postkasse eller indsætte et bankkort i en printer til kontoudtog. Betalingstjenesteudbyderen bør med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at oplysningerne er til rådighed for betalingstjenestebrugeren.

- (61) Forbrugerne bør modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilt gebyr for sådanne oplysninger. De efterfølgende oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør også gives månedligt og vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyr for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør medlemsstaterne kunne fastsætte bestemmelser om, at månedlige betalingskontoudtog på papir eller på et andet varigt medium altid skal gives vederlagsfrit.
- (62) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugerne kunne opsiges en rammeaftale, uden at det medfører gebyrer. For aftaler, der opsiges af forbrugeren mindre end seks måneder efter deres ikrafttræden, bør udbydere af betalingstjenester dog have lov til at opkræve gebyr i overensstemmelse med omkostningerne ved forbrugers opsigelse af rammeaftalen. For forbrugerne bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for betalingstjenesteudbydere bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre den forpligtelse, som betalingstjenesteudbyderen har til under ekstraordinære omstændigheder at opsiges betalingstjenesteaftalen i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret, såsom sådan om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler og særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.
- (63) For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør medlemsstaterne i forbrugernes interesse kunne opretholde eller indføre begrænsninger af eller forbud mod ensidigt at foretage ændringer i betingelserne i en rammeaftale, f.eks. hvis der ikke er en berettiget årsag til ændringer.
- (64) Kontraktbestemmelser bør ikke have til formål eller føre til, at der sker forskelsbehandling af forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl. Hvis en rammeaftale for eksempel giver ret til at spærre et betalingsinstrument af objektive begrundede årsager, bør betalingstjenesteudbyderen ikke kunne påberåbe sig denne ret, blot fordi betalingstjenestebrugeren har skiftet sin bopæl i Unionen.
- (65) Hvad angår gebyrer har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter »straight-through-processing« af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive betalingstjenesteudbydere. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke bør berøre praksis, hvor betalingstjenesteudbyderen undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når deres konti krediteres. Afhængigt af kontraktvilkårene kan en betalingstjenesteudbyder vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den forretningsdrivende) for brug af betalingstjenester, hvorefter der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Der er mulighed for, at betalingssystemerne kan pålægge gebyrer gennem et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem betalingstjenesteudbydere eller andre mellemmand.
- (66) Forskelle i national praksis vedrørende gebyropkrævning for anvendelse af et givet betalingsinstrument (»overvæltning af brugergebyrer«) har ført til vidt forskellige forhold på EU's betalingsmarkeder og er blevet en kilde til forvirring for forbrugerne, navnlig med hensyn til e-handel og grænseoverskridende handel. Forretningsdrivende i medlemsstater, hvor det er tilladt at overvælte brugergebyrer, udbyder produkter og tjenesteydelser i medlemsstater, hvor overvæltning af brugergebyrer er forbudt, og opkræver brugergebyr fra forbrugeren. Der er også mange eksempler på forretningsdrivende, som overvæltet brugergebyrer, der er meget højere end den forretningsdrivendes omkostninger ved anvendelse af et specifikt betalingsinstrument. En anden god grund til at revidere praksis for overvæltning af brugergebyrer er, at forordning (EU) 2015/751 fastsætter regler for interbankgebyrer eller kortbaserede betalinger. Interbankgebyrer udgør den vigtigste del af forretningsdrivendes gebyrer for kort og kortbaserede betalinger. Overvæltning af brugergebyrer er den styringspraksis, der til tider anvendes af forretningsdrivende for at kompensere for de ekstra omkostninger ved kortbaserede betalinger. Forordning (EU) 2015/751 fastsætter grænser for interbankgebyrers niveau. Disse grænser vil finde anvendelse inden indførelsen af det forbud, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør således overveje at hindre betalingsmodtagere i at opkræve gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751.

- (67) Dette direktiv anerkender relevansen af betalingsinstitutter, men kreditinstitutter er fortsat er forbrugernes vigtigste adgangsvej til betalingsinstrumenter. Udstedelse af kortbaserede betalingsinstrumenter af en anden betalingstjenesteudbyder end den, der fører kundens konto, uanset om det er et kreditinstitut eller et betalingsinstitut, vil medføre øget konkurrence på markedet og dermed give forbrugerne flere og bedre valgmuligheder. Selv om de fleste betalinger på salgssteder i dag er kortbaserede, kan den nuværende grad af innovation inden for betalinger føre til en hurtig fremkomst af nye betalingskanaler i de kommende år. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Kommissionen i forbindelse sin revision af dette direktiv navnlig lægger vægt på denne udvikling, og hvorvidt der er behov for at revidere anvendelsesområdet for bestemmelsen om bekræftelse af midlers tilgængelighed. For den betalingstjenesteudbyder, der udsteder det kortbaserede betalingsinstrument, navnlig debetkort, vil en bekræftelse fra den kontoførende betalingstjenesteudbyder af, at midler er tilgængelige på kundens konto, gøre det muligt for udstederen bedre at styre og reducere sin kreditrisiko. Samtidig bør denne bekræftelse ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.
- (68) Anvendelse af et kort eller et kortbaseret betalingsinstrument til at foretage en betaling vil ofte udløse en besked, der bekræfter, at midler er tilgængelige, samt to betalingstransaktioner som følge heraf. Den første transaktion finder sted mellem udstederen og den forretningsdrivendes kontoførende betalingstjenesteudbyder, mens den anden, normalt en direkte debitering, finder sted mellem betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder og udstederen. Begge transaktioner bør behandles på samme måde som andre tilsvarende transaktioner. Betalingstjenesteudbydere, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, bør have samme rettigheder og bør underlægges samme forpligtelser i henhold til dette direktiv, uanset om de er betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder eller ej, navnlig for så vidt angår forpligtelser (f.eks. autentifikation) og ansvar over for de forskellige aktører i betalingskæden. Eftersom betalingstjenesteudbyderens anmodning og bekræftelsen af, at midlerne er til rådighed, kan ske gennem eksisterende sikre kommunikationskanaler, tekniske procedurer og infrastrukturer for kommunikation mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere, samtidig med at de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger respekteres, bør der ikke være yderligere omkostninger for betalingstjenesteudbydere eller kortholdere. Endvidere bør den kontoførende betalingstjenesteudbyder, hvad enten transaktionen finder sted på internettet, dvs. på en forretningsdrivendes websted, eller i en fysisk forretning, kun være forpligtet til at give den bekræftelse, som udstederen anmoder om, hvis konti hos kontoførende betalingstjenesteudbydere er elektronisk tilgængelige til denne bekræftelse, i det mindste online. I betragtning af elektroniske penges særlige karakter bør det ikke være muligt at anvende denne mekanisme på betalingstransaktioner, der initieres via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF.
- (69) Forpligtelsen til at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger er af afgørende betydning for at beskytte betalingstjenestebrugers midler og for at begrænse risici vedrørende svig og uautoriseret adgang til betalingskonti. Imidlertid bør vilkår og betingelser eller andre forpligtelser, som betalingstjenesteudbydere pålægger betalingsstjenestebrugere med henblik på at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger, ikke udformes på en sådan måde, at betalingstjenestebrugere forhindres i at drage fordel af tjenesteydelser, som tilbydes af andre betalingstjenesteudbydere, herunder betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Endvidere bør sådanne vilkår og betingelser ikke indeholde bestemmelser, der på nogen måde vil gøre det vanskeligere at anvende betalingsstjenester hos andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse eller registreret i henhold til dette direktiv.
- (70) Med henblik på at begrænse risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner bør betalingstjenestebrugeren så hurtigt som muligt orientere betalingstjenesteudbyderen om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at betalingstjenesteudbyderen har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis betalingstjenestebrugeren overholder underrettningsfristen, bør betalingstjenestebrugeren kunne påberåbe sig de pågældende krav med forbehold af nationale forældelsesfrister. Dette direktiv bør ikke berøre andre krav mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere.
- (71) I tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen straks tilbagebetale transaktionsbeløbet til betaleren. Hvis der er stor mistanke om en uautoriseret transaktion som følge af svigagtig adfærd fra betalingstjenestebrugers side, og mistanken er baseret på objektive grunde, som er meddelt den relevante nationale myndighed, bør betalingstjenesteudbyderen have mulighed for inden for en rimelig frist at foretage en undersøgelse før tilbagebetaling til betaleren. For at forhindre, at betaleren stilles ugunstigt, bør valørdatoen for kreditering ikke være senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret. For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I denne sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen.

Der bør ikke pålægges ansvar, hvis betaleren ikke er i stand til at opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet. Når brugeren har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrugt, bør betalingstjenestebrugeren desuden ikke skulle dække yderligere tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteudbyderes ansvar for den tekniske sikkerhed af deres egne produkter.

- (72) For at vurdere eventuel forsømmelse eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugers side bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør generelt vurderes i henhold til national ret. Selv om begrebet forsømmelse indebærer tilsidesættelse af diligenspligten, bør grov forsømmelse imidlertid indebære mere end blot forsømmelse og vedrøre adfærd, der involverer en betydelig grad af skødesløshed, f.eks. opbevaring af de sikkerhedsoplysninger, der anvendes til at give tilladelse til en betalingstransaktion, ved siden af betalingsinstrumentet i et format, der på en åben og let måde kan opdages af tredjeparter. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige. Ydermere er det i specifikke situationer, navnlig hvis betalingsinstrumentet ikke er til stede ved salgsstedet, som ved onlinebetalinger, hensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til at forelægge beviser for angivelig forsømmelighed, da betalernes mulighed for at gøre dette er meget begrænset i sådanne tilfælde.
- (73) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger. For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør betalere altid være berettiget til at rette deres krav om tilbagebetaling til deres kontoførende betalings-tjenesteudbydere, også selv om en betalingsinitieringstjenesteudbydere er involveret i betalingstransaktionen. Dette berører ikke fordelingen af ansvar mellem betalingstjenesteudbyderne.
- (74) For så vidt angår betalingsinitieringstjenester, bør betalingstjenestebrugers og de involverede betalingstjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser stå i et passende forhold til den tjeneste, der ydes. Navnlig bør fordelingen af ansvar mellem den kontoførende betalingstjenesteudbydere og den betalingsinitieringstjenesteudbydere, der indgår i transaktionen, forpligte disse til at tage ansvar for de respektive dele af transaktionen, der er under deres kontrol.
- (75) Dette direktiv sigter mod at øge forbrugerbeskyttelsen i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner, hvor det præcise transaktionsbeløb ikke kendes, når betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, f.eks. på automatiske tankstationer, i biludlejningskontrakter og ved udførelse af hotelreservationer. Betalernes betalingstjenesteudbydere bør udelukkende kunne blokere midler på betalernes betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres, og disse midler bør frigives uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelse af betalingsordren.
- (76) SEPA sigter mod at videreudvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de nuværende nationale betalingstjenester, for så vidt angår betalinger, som foretages i euro. Med henblik på at sikre en fuldstændig overgang til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer fastsætter forordning (EU) nr. 260/2012 tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro. Med hensyn til direkte debiteringer fastsætter nævnte forordning, at betaleren giver sit samtykke til både betalingsmodtageren og til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere (enten direkte eller indirekte via betalingsmodtageren), og at mandater, såvel som senere ændringer eller annullering, opbevares af betalingsmodtageren eller en tredjepart på vegne af betalingsmodtageren. Den nuværende og indtil videre eneste paneuropæiske ordning med direkte debitering for forbrugerbetalinger i euro, som er udviklet af Det Europæiske Betalingsråd, er baseret på princippet om, at mandatet til at gennemføre en direkte debitering gives af betaleren til betalingsmodtageren og opbevares sammen med senere ændringer eller annullering af betalingsmodtageren. Mandatet kan også opbevares af en tredjepart på betalingsmodtagerens vegne. For at sikre bred offentlig opbakning til SEPA og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse inden for SEPA giver den eksisterende paneuropæiske ordning med direkte debitering ubetinget ret til tilbagebetaling for autoriserede betalinger. For at afspejle dette tager dette direktiv sigte på at fastsætte en ubetinget ret til tilbagebetaling som et generelt krav til alle direkte debiteringstransaktioner, der foretages i euro i Unionen.

Sideløbende med SEPA fortsætter traditionelle ordninger med direkte debitering i andre valutaer end euro dog med at eksistere i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro. Disse ordninger har vist sig at være effektive og sikrer samme høje beskyttelsesniveau for betaleren gennem andre beskyttelsesforanstaltninger, der ikke altid er baseret på en ubetinget ret til tilbagebetaling. I dette tilfælde bør betaleren være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger et beløb, der med rimelighed kunne forventes. Desuden bør medlemsstaterne kunne fastsætte regler om ret til tilbagebetaling, der er mere fordelagtige for betaleren. Der er en reel efterspørgsel efter særlige direkte debiteringsprodukter i euro inden for SEPA, hvilket fremgår af den fortsatte tilstedeværelse af visse traditionelle betalingstjenester i euro i nogle medlemsstater. Det vil være rimeligt at tillade, at betaleren og betalernes betalingstjenesteudbydere i en rammeaftale fastsætter, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, i tilfælde, hvor betaleren er beskyttet, enten fordi vedkommende har givet samtykke til at gennemføre en transaktion direkte til vedkommendes betalingstjenesteudbydere, herunder når denne handler på vegne af betalingsmodtageren, eller, hvor det er relevant, fordi oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet eller stillet til rådighed for betaleren på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller betalingsmodtageren. Under alle omstændigheder bør betaleren altid være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling i tilfælde af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner.

- (77) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcis, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor fastsættes et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når betalingstjenesteudbyderen modtager betalingsordren, herunder når betalingstjenesteudbyderen har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i betalingstjenesteaftalen, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, for eksempel kontrol af sikkerhed og midlers tilgængelighed, oplysninger om brug af PIN-kode eller udstedelse af et betalingsbrev. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalernes betalingstjenesteudbydere modtager den betalingsordre, der skal debiteres betalernes konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender betalingstjenesteudbyderen betalingsordrer vedrørende opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en betalingstjenesteudbydere indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb via en betinget kreditering af vedkommendes konto, bør i denne forbindelse være uden betydning. Brugere bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis betalingstjenesteudbyderen afviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrugeren snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i EU-retten og national ret. Hvis rammeaftalen fastsætter betingelser om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et afvisningsgebyr, bør et sådant gebyr være objektivt begrundet, og det bør holdes så lavt som muligt.
- (78) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalinger. Afhængigt af betalingstjenestens og betalingsordrens art bør fristen for tilbagekaldelse af betalinger dog kunne ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand bør kun gælde i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.
- (79) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser efter nogle medlemsstaters ret, som en betalingstjenesteudbydere i henhold til betalernes rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- (80) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through-processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelse af eventuelle underliggende forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere, at hele det beløb, som betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogen af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin betalingstjenesteudbydere, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer, der er blevet fratrukket.

- (81) Betalingsinstrumenter med lav værdi bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning bør betalingstjenestebrugerne have tilstrækkelig beskyttelse under henvisning til de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.
- (82) For at gøre betalinger i Unionen mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, eksempelvis betalinger initieret af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem betalingstjenesteudbyderen og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Disse tidsfrister bør kunne forlænges med en yderligere arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir, for at give mulighed for fortsat udbud af betalingstjenester til forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes betalingstjenesteudbyder, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da betalingsinfrastruktur imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end én arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.
- (83) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsetider bør betragtes som god praksis, når en af betalingstjenesteudbyderne ikke er etableret i Unionen.
- (84) For at styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked er det vigtigt, at betalingstjenestebrugerne kender de faktiske omkostninger ved og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan træffe deres valg. Derfor bør det være forbudt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brug af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.
- (85) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, må brugeren have tillid til, at betalingstjenesteudbyderen vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har betalingstjenesteudbyderen forudsætningerne for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er betalingstjenesteudbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke mellemmand der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det hensigtsmæssigt, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge betalingstjenesteudbyderen ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som vedkommende har accepteret fra brugeren, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i den usandsynlige situation, at det ikke er klart, at betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, bør den tilsvarende bevisbyrde dog påhvile betalere ns betalingstjenesteudbyder. Som hovedregel kan det forventes, at den formidlende institution, sædvanligvis et neutralt organ såsom en centralbank eller et fælles clearinghus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder, vil lagre posteringsoplysninger og vil være i stand til at stille disse til rådighed, når det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende betalingstjenesteudbyders konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav på sin betalingstjenesteudbyder for så vidt angår kreditering på kontoen.
- (86) Betalerens betalingstjenesteudbyder, nemlig den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller, hvor det er relevant, betalingsinitieringstjenesteudbyderen, bør påtage sig ansvaret for, at betalinger gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden indtil betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens betalingsstjenesteudbyder, når det fulde beløb ikke krediteres eller først sent krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette berører andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. På grund af betalingstjenesteudbyderens ansvar bør betaleren eller betalingsmodtageren ikke pålægges nogen omkostninger i forbindelse med den fejlbehæftede betaling. Ved en manglende, fejlbehæftet eller for sent gennemført betalingstransaktion bør medlemsstaterne sikre, at valørdatoen for betalingstjenesteudbyderens efterbetalinger altid er den samme som valørdatoen ved en korrekt gennemførelse.

- (87) Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem betalingstjenestebrugeren og betalings-tjenesteudbyderen. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal betalingstjenesteudbydere og deres mellemmand, såsom udbydere af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem betalingstjenesteudbydere og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er retssikkerhed for, at en ikkeansvarlig betalingstjenesteudbyder holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den betalings-tjenesteudbyder eller den mellemmand, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør afhænge af, hvad der er aftalt.
- (88) Det bør være muligt for betalingstjenesteudbyderen utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplnitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Unionen på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens betalingstjenesteudbyder handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen i den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng i den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Betalingstjenesteudbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra betalingstjenestebrugeren. Hvis midlerne i forbindelse med en betalingstransaktion når frem til den forkerte modtager som følge af en ukorrekt entydig identifikationskode, som betaleren har angivet, bør betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke være ansvarlige, men de bør være forpligtet til at samarbejde om at gøre en rimelig indsats for at inddrive midlerne, herunder ved at kommunikere relevante oplysninger.
- (89) Betalingstjenesteudbyderes ydelse af betalingstjenester kan indebære behandling af personoplysninger. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾, de nationale regler, der gennemfører direktiv 95/46/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv. Navnlig når personoplysninger behandles med henblik på dette direktiv, bør det præcise formål angives, det relevante retsgrundlag nævnes, og de relevante sikkerhedskrav, der er fastsat i direktiv 95/46/EF, opfyldes, og principperne om nødvendighed, proportionalitet, formålsbegrænsning og en rimelig data-opbevaringsperiode bør respekteres. Endvidere bør indbygget databeskyttelse og databeskyttelse gennem indstillinger indgå i alle databehandlingsystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af dette direktiv.
- (90) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder respekten for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til effektive retsmidler og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. Direktivet skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (91) Betalingstjenesteudbydere er ansvarlige for sikkerhedsforanstaltninger. Disse foranstaltninger bør være forholds-mæssigt afpassede efter de pågældende sikkerhedsrisici. Betalingstjenesteudbydere bør fastlægge rammer for at begrænse risici og opretholde effektive procedurer til håndtering af hændelser. Der bør indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering, så det sikres, at betalingstjenesteudbydere regelmæssigt giver de kompetente myndigheder en ajourført vurdering af deres sikkerhedsrisici og de foranstaltninger, som de har truffet for at imødegå disse risici. Endvidere er det for at sikre, at skadevirkninger for brugere, andre betalingstjenesteudbydere eller betalingssystemer, såsom væsentlige forstyrrelser af et betalingssystem, holdes på et minimum, nødvendigt at forpligte betalingstjenesteudbydere til uden unødigt forsinkelse at underrette de kompetente myndigheder om større sikkerhedshændelser. EBA bør have en koordinerende rolle.
- (92) Pligten til at indberette sikkerhedshændelser bør ikke berøre andre forpligtelser til at indberette hændelser i henhold til andre EU-retsakter, og kravene fastsat i dette direktiv bør tilpasses til og stå i et rimeligt forhold til indberetningsforpligtelserne i henhold til anden EU-ret.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

- (93) Det er nødvendigt at fastlægge en klar retlig ramme, som fastsætter de betingelser, efter hvilke betalingsinitierings-tjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kan yde deres tjenester med samtykke fra kontoindehaveren uden at være forpligtet af den kontoførende betalingstjenesteudbyder til at benytte en bestemt forretningsmodel, hvad enten den er baseret på direkte eller indirekte adgang, til levering af disse typer tjenesteydelser. Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere på den ene side og den kontoførende betalings-tjenesteudbyder på den anden side bør opfylde de nødvendige databeskyttelses- og sikkerhedskrav, der er fastsat eller henvist til i dette direktiv, eller som er medtaget i udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør være forenelige med de forskellige teknologiske løsninger, der står til rådighed. For at garantere sikker kommunikation mellem de relevante aktører i forbindelse med disse tjenesteydelser bør EBA også præcisere kravene til fælles og åbne kommunikationsstandarder, som skal gennemføres af alle kontoførende betalingstjenesteudbydere, der giver mulighed for onlinebetalingstjenester. Dette betyder, at disse åbne standarder bør sikre interoperabilitet mellem forskellige teknologiske kommunikationsløsninger. Disse fælles og åbne standarder bør også sikre, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder er klar over, at vedkommende kontaktes af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller en kontooplysningstjenesteudbyder og ikke af kunden selv. Standarderne bør også sikre, at betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder og med de involverede kunder på sikker vis. Ved udarbejdelsen af disse krav bør EBA navnlig være opmærksom på, at de standarder, der skal anvendes, skal give mulighed for anvendelse af alle almindelige typer anordninger (såsom computere, tablets og mobiltelefoner) i forbindelse med forskellige betalingstjenester.
- (94) Ved udarbejdelsen af reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation bør EBA systematisk vurdere og tage hensyn til privatlivsdimensionen med henblik på at fastlægge de risici, der er forbundet med hver af de tilgængelige tekniske muligheder, og de foranstaltninger, der kan træffes for at minimere truslerne mod databeskyttelsen.
- (95) Sikkerhed i forbindelse med elektroniske betalinger er afgørende for at sikre forbrugerbeskyttelse og udvikling af et gunstigt miljø for e-handel. Alle betalingstjenester, der udbydes elektronisk, bør gennemføres på sikker vis ved hjælp af teknologier, der garanterer sikker autentifikation af brugeren og begrænser risikoen for svig mest muligt. Der synes ikke at være behov for at sikre det samme beskyttelsesniveau for betalingstransaktioner, der initieres og gennemføres på andre måder end ved hjælp af elektroniske platforme eller anordninger, som f.eks. papirbaserede betalingstransaktioner, postordresalg eller telefonsalg. En solid vækst i internetbetalinger og mobilbetalinger bør ledsages af en generel forbedring af sikkerhedsforanstaltningerne. Betalingstjenester, der udbydes på internettet eller via andre fjernkanaler, og hvis funktion ikke afhænger af, hvor den anordning, der anvendes til at initiere betalingstransaktionen, eller det anvendte betalingsinstrument er fysisk placeret, bør derfor omfatte autentifikation af transaktioner med dynamiske koder, med henblik på, at brugeren hele tiden er klar over beløbet og betalingsmodtageren for den transaktion, som brugeren giver tilladelse til.
- (96) Sikkerhedsforanstaltningerne bør være forenelige med det risikoniveau, der er forbundet med betalingstjenesten. For at gøre det muligt at udvikle brugervenlige og tilgængelige betalingsmidler for betalinger med lav risiko, såsom kontaktløse betalinger med lav værdi på salgsstedet, uanset om de er baseret på en mobiltelefon eller ej, bør undtagelserne for anvendelse af sikkerhedskrav derfor præciseres i de reguleringsmæssige tekniske standarder. Der er behov for sikker anvendelse af personaliserede sikkerhedsoplysninger for at begrænse risici i forbindelse med phishing og andre svigagtige aktiviteter. Brugeren bør i denne henseende kunne have tillid til, at der træffes foranstaltninger til beskyttelse af integriteten og fortroligheden af dennes personaliserede sikkerhedsoplysninger. Disse foranstaltninger omfatter typisk krypteringssystemer, der tager udgangspunkt i betalerens personlige anordninger, herunder kortlæsere eller mobiltelefoner, eller som betaleren modtager fra sin kontoførende betalings-tjenesteudbyder via forskellige kanaler, såsom via SMS eller e-mail. Foranstaltningerne, herunder typisk krypteringssystemer, der kan frembringe autentifikationskoder som f.eks. engangsadgangskoder, kan gøre betalingstransaktioner mere sikre. Betalingstjenestebrugeres brug af sådanne autentifikationskoder bør anses for at være forenelig med deres forpligtelser vedrørende betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger, også når betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere er involveret.
- (97) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med alternative tvistbilæggelsespro-cedurer.
- (98) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at tvister mellem betalingstjenesteudbydere og betalingstjenestebrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i

dette direktiv, kan løses efter en lettilgængelig, tilstrækkelig, uafhængig, upartisk, gennemsigtig og effektiv alternativ tvistbilæggelsesprocedure. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽¹⁾ fastsættes det, at den forbrugerbeskyttelse, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke må tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg for aftalen. Med hensyn til etablering af en effektiv procedure for tvistbilæggelse bør medlemsstaterne sikre, at betalingstjenesteudbydere iværksætter en effektiv klageprocedure, der kan følges af deres betalingstjenestebrugere, før tvister indbringes til bilæggelse ved en alternativ tvistbilæggelsesprocedure eller for en domstol. Klageproceduren bør indeholde korte og klart definerede frister, inden for hvilke betalingstjenesteudbydere bør besvare en klage. Medlemsstaterne bør sikre, at alternative tvistbilæggelsesinstanser har tilstrækkelig kapacitet til på en hensigtsmæssig og effektiv måde at kunne deltage i grænseoverskridende samarbejde om tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv.

- (99) Det er nødvendigt at sikre effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over betalingstjenesteudbydere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Med henblik på at sikre effektiv overholdelse af dette direktiv bør medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, der opfylder betingelserne fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som handler uafhængigt af betalingstjenesteudbyderne. Af hensyn til gennemsigtigheden bør medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke autoriteter der er udpeget, med en klar beskrivelse af deres pligter i henhold til dette direktiv.
- (100) Uden at det berører retten til at anlægge sag ved en domstol for at sikre overholdelse af dette direktiv, bør medlemsstaterne også sikre, at de kompetente myndigheder får de nødvendige beføjelser, herunder til at pålægge sanktioner, når en betalingstjenesteudbyder ikke opfylder de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, navnlig hvis der er risiko for gentagelser eller andre betænkeligheder for så vidt angår forbrugernes kollektive interesser.
- (101) Det er vigtigt, at forbrugerne på en klar og forståelig måde bliver oplyst om deres rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Kommissionen bør derfor udarbejde en folder om disse rettigheder og forpligtelser.
- (102) Dette direktiv berører ikke bestemmelser i national ret om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige angivelser i eller fejl ved fremsendelse af opgørelser.
- (103) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne vedrørende momsbehandlingen af betalingstjenester i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽²⁾.
- (104) Når dette direktiv angiver beløb i euro, skal disse beløb forstås som værende de tilsvarende beløb i den nationale valuta som fastlagt af hver medlemsstat, hvis valuta ikke er euro.
- (105) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF før dette direktivs ikrafttræden, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.
- (106) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår ændring af henvisningerne til henstilling 2003/361/EF, hvis den pågældende henstilling ændres, at opdatere det gennemsnitsbeløb for af betalingstjenesteudbydere gennemførte betalingstransaktioner, der bruges som grænseværdi af de medlemsstater, der anvender muligheden for at undtage mindre betalingsinstitutter fra (dele af) tilladelseskravene, for at tage højde for inflation. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

- (107) Med henblik på ensartet anvendelse af dette direktiv bør Kommissionen kunne benytte sig af ekspertise og støtte fra EBA, der bør have til opgave at udarbejde retningslinjer og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om sikkerhedsaspekter ved betalingstjenester, navnlig for så vidt angår stærk kundeautentifikation, og om samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende udbud af tjenesteydelser og etablering af betalingsinstitutter med tilladelse i andre medlemsstater. Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage udkast til disse lovgivningsmæssige tekniske standarder. Disse specifikke opgaver er i fuld overensstemmelse med EBA's rolle og ansvarsområder som fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010.
- (108) EBA bør i forbindelse med udarbejdelsen af retningslinjer, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i henhold til dette direktiv og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010 sikre, at den hører alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og tager hensyn til alle involverede interesser. Hvis det er nødvendigt for at opnå en passende balance af synspunkter, bør EBA gøre en særlig indsats for at indhente synspunkter fra relevante aktører uden for banksektoren.
- (109) Målet for dette direktiv, nemlig yderligere integration af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (110) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til, i tilfælde hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (111) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 5. december 2013 ⁽²⁾.
- (112) Direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (113) I betragtning af antallet af nødvendige ændringer i direktiv 2007/64/EF bør direktivet ophæves og erstattes —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv fastsættes regler, i henhold til hvilke medlemsstaterne sonderer mellem følgende kategorier betalingstjenesteudbydere:

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EUT C 38 af 8.2.2014, s. 14.

- a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾, herunder filialer heraf som defineret i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), når sådanne filialer er beliggende i Unionen, hvad enten disse filialers hovedkontorer er beliggende i Unionen eller, i overensstemmelse med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU og national ret, uden for Unionen
- b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 i nævnte direktiv og med national ret, filialer heraf, hvis sådanne filialer er beliggende i Unionen, og deres hovedkontor er beliggende uden for Unionen, i det omfang de betalingstjenester, som udbydes af disse filialer, har forbindelse til udstedelse af elektroniske penge
- c) postgirokontorer, der ifølge national ret har ret til at udbyde betalingstjenester
- d) betalingsinstitutter
- e) ECB og nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
- f) medlemsstater eller deres regionale eller lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for:

- a) gennemsigtighed i betingelser for og oplysningskrav til betalingstjenester, og
- b) betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes i Unionen.
2. Afsnit III og IV finder anvendelse på betalingstransaktioner i en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen.
3. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 81-86, finder anvendelse på betalingstransaktioner i en valuta, der ikke er en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
4. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), artikel 52, stk. 5, litra g), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 62, stk. 2 og 4, artikel 76, 77 og 81, artikel 83, stk. 1, samt artikel 89 og 92, finder anvendelse på betalingstransaktioner i alle valutaer, hvor kun en af betalingstjenesteudbyderne er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
5. Medlemsstaterne kan undtage de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, nr. 4)-23), i direktiv 2013/36/EU, fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i nærværende direktiv.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

*Artikel 3***Undtagelser**

Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som ved aftale har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på vegne af enten kun betaleren eller kun betalingsmodtageren
- c) erhvervmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikkeerhvervmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almenyttig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrugeren umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) kontante valutavekslingstransaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto
- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på betalingstjenesteudbyderen med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - i) papirchecks som defineret i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - ii) papirchecks lignende de i nr. i) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - iv) papirbaserede veksler lignende de i nr. iii) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - v) papirbaserede vouchers
 - vi) papirbaserede rejsechecks
 - vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 35

- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer eller administrationselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot
- j) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at udbyderne på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, herunder behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentifikation af data og enheder, levering af IT- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og anordninger til brug for betalings-tjenester, med undtagelse af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester
- k) tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder en af følgende betingelser:
- i) instrumenter, der giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester alene i udstederens forretnings-lokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
 - ii) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester
 - iii) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, og som stilles til rådighed på anmodning af en virksomhed eller en offentlig enhed og reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål til at erhverve bestemte varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen
- l) betalingstransaktioner med af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester som supplement til elektroniske kommunikationstjenester for en abonnent på netværket eller tjenesten:
- i) til køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester, uanset hvilken anordning der anvendes til køb eller forbrug af det digitale indhold, og som opkræves på den tilhørende regning, eller
 - ii) gennemført fra eller via en elektronisk anordning, og som opkræves på den tilhørende regning inden for rammerne af almennyttig virksomhed eller til køb af billetter,
- forudsat at værdien af en enkelt betalingstransaktion omhandlet i nr. i) og ii) ikke overstiger 50 EUR, og:
- den samlede værdi af betalingstransaktionerne for en enkelt abonnent ikke overstiger 300 EUR pr. måned, eller
 - den samlede værdi af betalingstransaktionerne ikke overstiger 300 EUR pr. måned, hvis en abonnent forud indbetaler penge på sin konto hos udbyderen af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester
- m) betalingstransaktioner, der foretages mellem betalingstjenesteudbydere eller deres agenter eller filialer for egen regning
- n) betalingstransaktioner og dertil knyttede tjenester mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end en virksomhed, som tilhører samme concern
- o) kontanthævningstjenester tilbudt via pengeautomater af udbydere på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke tilbyder andre af de i bilag I omhandlede betalingstjenester. Kunden skal dog oplyses om eventuelle hævegebyrer, jf. artikel 45, 48, 49 og 59, inden hævningen foretages såvel som ved modtagelsen af kontanterne ved transaktionens afslutning efter hævningen.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »hjemland«:
 - a) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
 - b) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 2) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester
- 3) »betalingstjeneste«: en eller flere af de forretningsaktiviteter, som er anført i bilag I
- 4) »betalingsinstitut«: en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 11 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Unionen
- 5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »fjernbetalingstransaktion«: en betalingstransaktion, der initieres via internettet eller gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation
- 7) »betalingssystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede ordninger og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 8) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 9) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 10) »betalingstjenestebruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller betalingsmodtager eller begge dele
- 11) »betalingstjenesteudbyder«: et organ som omhandlet i artikel 1, stk. 1, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 og 33
- 12) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 13) »betalingsordre«: en instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til deres betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 14) »betalingsinstrument«: en personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebruger og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre

- 15) »betalingsinitieringstjeneste«: en tjeneste til initiering af en betalingsordre på anmodning af betalingstjenestebrugeren med hensyn til en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder
- 16) »kontooplysningstjeneste«: en onlinetjeneste, der leverer konsoliderede oplysninger om en eller flere betalingskonti, som betalingstjenestebrugeren har hos enten en anden betalingstjenesteudbyder eller hos flere end én betalingstjenesteudbyder
- 17) »kontoførende betalingstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der stiller en betalingskonto til rådighed for en betaler, og fører denne
- 18) »betalingsinitieringstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 7
- 19) »kontooplysningstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 8
- 20) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 21) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige gennemførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 22) »pengeoverførsel«: en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 23) »direkte debitering«: en betalingstjeneste til at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller til betalerens egen betalingstjenesteudbyder
- 24) »kreditoverførsel«: en betalingstjeneste til at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren
- 25) »midler«: sedler og mønter, kontopenge eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF
- 26) »valørdato«: et referencetidspunkt, der anvendes af en betalingstjenesteudbyder ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
- 27) »referencekurs«: den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentligt tilgængelig kilde
- 28) »referencerentesats«: den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- 29) »autentifikation«: en procedure, der giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at verificere identiteten af en betalingstjenestebruger eller validiteten af brugen af et specifikt betalingsinstrument, herunder brugen af brugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger

- 30) »stærk kundeautentifikation«: en autentifikation baseret på anvendelse af to eller flere elementer, der kategoriseres som viden (noget, som kun brugeren ved), besiddelse (noget, som kun brugeren besidder) og iboende egenskab (noget, som brugeren er), og som er uafhængige, idet brud på et af dem ikke svækker de andres pålidelighed, og som desuden er udformet på en måde, der beskytter fortroligheden af autentifikationsdataene
- 31) »personaliserede sikkerhedsoplysninger«: personaliserede elementer, som betalingstjenesteudbyderen stiller til rådighed for en betalingstjenestebruger med henblik på autentifikation
- 32) »følsomme betalingsdata«: data, herunder personaliserede sikkerhedsoplysninger, som kan anvendes til at begå svig. I forbindelse med betalingsinitieringstjenesteudbyderes og kontooplysningstjenesteudbyderes virksomhed udgør kontohaverens navn og kontonummer ikke følsomme betalingsdata
- 33) »entydig identifikationskode«: en kombination af bogstaver, tal eller symboler, som betalingstjenesteudbyderen oplyser til betalingstjenestebrugeren, og som betalingstjenestebrugeren skal angive for utvetydigt at identificere en anden betalingstjenestebruger og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion
- 34) »fjernkommunikationsmiddel«: et middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale
- 35) »varigt medium«: ethvert middel, som sætter betalingstjenestebrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til denne betalingstjenestebruger med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- 36) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor betalingstjenesteaftalen indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til henstilling 2003/361/EF
- 37) »arbejdsdag«: en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante betalingstjenesteudbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion
- 38) »agent«: en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbud af betalingstjenester
- 39) »filial«: et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte gennemfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial
- 40) »koncern«: en gruppe virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 22, stk. 1, 2 eller 7, i direktiv 2013/34/EU, eller virksomheder som defineret i artikel 4, 5, 6 og 7 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014 ⁽¹⁾, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 10, stk. 1, eller i artikel 113, stk. 6 eller 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 41) »elektronisk kommunikationsnet«: et net som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF ⁽²⁾
- 42) »elektronisk kommunikationstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014 af 7. januar 2014 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kapitalgrundlagskrav for institutter (EUT L 74 af 14.3.2014, s. 8).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).

- 43) »digitalt indhold«: varer eller tjenester, der produceres og leveres i digital form, og hvis anvendelse eller forbrug er begrænset til en teknisk anordning, og som på ingen måde omfatter anvendelse eller forbrug af fysiske varer eller tjenester
- 44) »indløsning af betalingstransaktioner«: en betalingstjeneste, der udbydes af en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle betalingstransaktioner, og som fører til overførsel af penge til betalingsmodtageren
- 45) »udstedelse af betalingsinstrumenter«: en betalingstjeneste udbudt af en betalingstjenesteudbyder, som har indgået en aftale om at stille et betalingsinstrument til rådighed for en betaler med henblik på at initiere og behandle betalerens betalingstransaktioner
- 46) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013, hvor mindst 75 % af kernekapitalen består af egentlig kernekapital som omhandlet i artikel 50 i nævnte forordning, og den supplerende kapital er lig med eller mindre end en tredjedel af kernekapitalen
- 47) »betalingsvaremærke«: alle fysiske eller digitale navne, ord, tegn, symboler eller en kombination heraf, som kan angive den betalingskortordning, der anvendes til at gennemføre kortbaserede betalingstransaktioner
- 48) »co-badging«: indbefatning af to eller flere betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer af samme betalingsvaremærke på det samme betalingsinstrument.

AFSNIT II

BETALINGSTJENESTEUDBYDERE

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

1. For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:
- a) en oversigt over aktiviteter, der navnlig angiver de planlagte typer betalingstjenester
 - b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift
 - c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 7 foreskrevne startkapital
 - d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. artikel 10
 - e) en beskrivelse af ansøgerens forretningsgange og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, der dokumenterer, at disse forvaltningsordninger og kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige
 - f) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at håndtere og følge op på sikkerhedshændelser og sikkerhedsrelaterede kundeklager, herunder en ordning for indberetning af hændelser, hvori der er taget højde for betalingsinstituttets indberetningsforpligtelser, jf. artikel 96

- g) en beskrivelse af den procedure, der er indført til at gemme, overvåge, spore og begrænse adgang til følsomme betalingsdata
- h) en beskrivelse af ordningerne for forretningskontinuitet, herunder en klar fastlæggelse af de kritiske funktioner, effektive beredskabsplaner og en procedure til regelmæssigt at teste og evaluere, om sådanne planer er tilstrækkelige og effektive
- i) en beskrivelse af de principper og definitioner, der anvendes ved indsamling af statistiske data om drift, transaktioner og svig
- j) et dokument om sikkerhedspolitikken, herunder en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de pågældende betalings-tjenester og en beskrivelse af de sikkerhedskontrolforanstaltninger, og begrænsende foranstaltninger, der er truffet for på forsvarlig vis at beskytte betalingstjenestebrugerne mod de identificerede risici, herunder svig og ulovlig brug af følsomme oplysninger og personoplysninger
- k) for betalingsinstitutter, der er omfattet af forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 ⁽²⁾, en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde disse forpligtelser
- l) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer og af den kontrol af dem på og uden for stedet, som ansøgeren foretager mindst en gang årligt, samt en beskrivelse af ordninger om outsourcing og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem
- m) identiteten af personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret andel i ansøgeren, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013, størrelsen af deres andele og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet
- n) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og tilstrækkelig viden og erfaring til at gennemføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- o) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF ⁽³⁾
- p) ansøgerens retlige status og vedtægter
- q) ansøgerens hovedkontors adresse.

Med henblik på første afsnits litra d), e), f) og l) skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udbud af betalings-tjenester.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).

Det skal i tilknytning til de i første afsnits litra j) omhandlede sikkerhedskontrolforanstaltninger og begrænsende foranstaltninger angives, hvordan de sikrer et højt niveau af teknisk sikkerhed og databeskyttelse, herunder vedrørende de software- og IT-systemer, der anvendes af ansøgeren eller de virksomheder, som ansøgeren outsourcer hele eller dele af sine aktiviteter til. Disse foranstaltninger skal også omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 95, stk. 1. Foranstaltningerne skal tage højde for EBA's retningslinjer om sikkerhedsforanstaltninger som omhandlet i artikel 95, stk. 3, når de foreligger.

2. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, som en betingelse for tilladelse har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav for at sikre, at de kan dække deres ansvar, jf. artikel 73, 89, 90 og 92.

3. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, som en betingelse for registrering har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller betalingstjenestebrugeren som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret eller svigagtig brug af betalingskontooplysninger.

4. EBA udarbejder senest den 13. januar 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer for de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de kriterier, der skal anvendes til at fastsætte minimumsbeløbet for den i stk. 2 og 3 omhandlede erhvervsansvarsforsikring eller anden lignende garanti.

EBA tager under udarbejdelsen af de i første afsnit omhandlede retningslinjer hensyn til følgende:

- a) virksomhedernes risikoprofil
- b) hvorvidt virksomhederne udbyder andre betalingstjenester som omhandlet i bilag I eller udøver anden virksomhed
- c) aktiviteterens omfang:
 - i) for virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, værdien af de initierede transaktioner
 - ii) for virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, antal kunder, der anvender kontooplysningstjenesterne
- d) de særlige karakteristika ved tilsvarende garantier og kriterierne for gennemførelse heraf.

EBA reviderer regelmæssigt disse retningslinjer.

5. EBA udarbejder senest den 13. juli 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b), c), e), og g-)).

EBA reviderer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert tredje år disse retningslinjer.

6. Under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af retningslinjerne omhandlet i stk. 5, hvis det er relevant, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i stk. 1, litra a), b), c), e), og g-j).

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De i stk. 4 omhandlede oplysninger meddeles de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 6

Kontrol af kapitalandele

1. Fysiske og juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve eller forøge en kvalificeret andel som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 i et betalingsinstitut med det resultat, at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved bliver vedkommendes dattervirksomhed, underretter på forhånd betalingsinstituttets kompetente myndigheder skriftligt om deres hensigt. Det samme gælder for fysiske eller juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel eller at formindske deres kvalificerede andel, således at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved falder til under 20, 30 eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved ophører med at være vedkommendes dattervirksomhed.

2. Den påtænkte erhverver af en kvalificeret andel oplyser den kompetente myndighed om størrelsen af den påtænkte deltagelse og relevante oplysninger i overensstemmelse med artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterne kræver, at de kompetente myndigheder, i tilfælde af at en i stk. 2 omhandlet påtænkt erhverver gør sin indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund ledelse af betalingsinstituttet, gør indsigelse eller træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan omfatte påbud, sanktioner over for direktører eller de ledelsesansvarlige eller suspension af den stemmeret, der er knyttet til de aktier eller andele, der besiddes af det pågældende betalingsinstituts aktionærer eller virksomhedsdeltagere.

Lignende foranstaltninger skal anvendes over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen til forudgående underretning som fastsat i denne artikel.

4. Hvis en kapitalandel erhverves til trods for indsigelse fra de kompetente myndigheders side, skal medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere de afgivne stemmer.

Artikel 7

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter på tidspunktet for meddelelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter en eller flere af de i artikel 26, stk. 1, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede elementer, som følger:

a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR

b) hvis betalingsinstituttet udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 7 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR

- c) hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 8

Kapitalgrundlag

1. Et betalingsinstituts kapitalgrundlag må ikke falde til under den i artikel 7 omhandlede startkapitals beløb eller det i overensstemmelse med artikel 9 beregnede kapitalgrundlags beløb, hvis dette er højere.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i kapitalgrundlaget, når betalingsinstituttet tilhører samme koncern som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljeforvaltningsselskab eller forsikringsselskab. Dette stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udøver forskellige typer virksomhed og udbyder andet end betalingstjenester.
3. Hvis betingelserne i artikel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 9 i nærværende direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikel 9

Beregning af kapitalgrundlag

1. Uanset de startkapitalkrav, der er fastsat i artikel 7, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutter, undtagen dem, der kun udbyder tjenesteydelser omhandlet i punkt 7 eller 8, eller begge, i bilag I, til enhver tid har et kapitalgrundlag, der beregnes i henhold til en af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at instituttets kapitalgrundlag svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

- a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR

plus

- b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR

plus

- c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR

plus

d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR

plus

e) 0,25 % af den pågældende del af BV over 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator, der er defineret i litra a), multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), og med omregningsfaktoren k defineret i stk. 2.

a) Den relevante indikator udgøres af summen af:

i) renteindtægter

ii) renteudgifter

iii) modtagne provisioner og gebyrer, og

iv) andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Engangsindtægter og andre ekstraordinære indtægter må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter påføres af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må kapitalgrundlaget beregnet efter metode C ikke falde til under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR

ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR

iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR

iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR

v) 1,5 % over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k, der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er omhandlet i punkt 6 i bilag I

b) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er omhandlet i et af punkterne 1-5 i bilag I.

3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocedurer, information om tabsrisiko og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 10

Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugere eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner, på en af følgende måder:

- a) De må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med national ret i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.
- b) Midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

Artikel 11

Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre virksomheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c), e) og f), omhandlede samt andre end fysiske eller juridiske personer omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, som agter at udbyde betalingstjenester, skal opnå tilladelse som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.

2. Kompetente myndigheder meddeler tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene fastsat i artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før en tilladelse meddeles, kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med den nationale centralbank eller andre relevante offentlige myndigheder.

3. Betalingsinstitutter, der i henhold til hjemlandets nationale ret skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og skal udøve i det mindste en del af deres betalingstjenestevirksomhed dér.

4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive forvaltningsordninger for dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstituttet er

eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse ordninger, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og stå i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der udbydes af betalingsinstituttet.

5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er omhandlet i punkt 1-7 i bilag I, og samtidig udøver andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis de af betalingsinstituttets, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at indehavere af kapitalandele og virksomhedsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.

7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 38), i forordning (EU) nr. 575/2013 mellem betalingsinstituttet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de vanskeligheder, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde de betalingstjenester, der er omfattet af tilladelsen, i hele Unionen i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret.

Artikel 12

Meddelelse af afgørelsen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren, om der er givet tilladelse eller ej. Den kompetente myndighed begrundes, hvis den nægter at give en tilladelse.

Artikel 13

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:
 - a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller har ikke udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat har fastsat bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder
 - b) har opnået tilladelsen gennem falske erklæringer eller andre uretmæssige midler
 - c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse eller undlader at oplyse den kompetente myndighed om vigtige ændringer i sine forhold i den henseende
 - d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet eller tilliden til det, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller

- e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national ret.
2. Den kompetente myndighed begrundet en inddragelse af en tilladelse og meddeler den til de pågældende.
3. Den kompetente myndighed offentliggør inddragelsen af en tilladelse, herunder i de registre, der er omhandlet i artikel 14 og 15.

Artikel 14

Registrering i hjemlandet

1. Medlemsstaterne opretter et offentligt register, hvori følgende opføres:
- a) betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter
- b) fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, og deres agenter, og
- c) de i artikel 2, stk. 5, omhandlede institutter, der i henhold til national ret har ret til at udbyde betalingstjenester.

Filialer af betalingsinstitutter opføres i hjemlandets register, hvis disse filialer udbyder tjenester i en anden medlemsstat end deres hjemland.

2. Det offentlige register skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret adskilt fra fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres hurtigst muligt.
3. De kompetente myndigheder opfører enhver inddragelse af tilladelse og enhver inddragelse af undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33 i det offentlige register.
4. De kompetente myndigheder underretter EBA om begrundelsen for inddragelsen af enhver tilladelse og enhver undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33.

Artikel 15

EBA-register

1. EBA udvikler, driver og vedligeholder et elektronisk centralt register indeholdende de oplysninger, som er meddelt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 2. EBA er ansvarlig for oplysningernes nøjagtighed.

EBA gør registeret offentligt tilgængeligt på sit websted og sikrer let adgang til og let søgning efter de opførte oplysninger vederlagsfrit.

2. De kompetente myndigheder underretter straks EBA om de oplysninger, der opføres i deres offentlige registre som omhandlet i artikel 14 på et sprog, der sædvanligvis anvendes på det finansielle område.
3. De kompetente myndigheder er ansvarlige for nøjagtigheden af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, og for at holde disse oplysninger ajourførte.

4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter tekniske krav til udvikling, drift og vedligeholdelse af det elektroniske centrale register og til adgang til oplysningerne heri. De tekniske krav skal sikre, at kun den kompetente myndighed og EBA kan ændre oplysningerne.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med nærmere enkeltheder og strukturen for de oplysninger, der skal meddeles i henhold til stk. 1, herunder et fælles format og en model for, hvordan oplysningerne skal indgives.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Bevarelse af tilladelse

Hvis der sker ændringer, som har indflydelse på de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 17

Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 86/635/EØF og 2013/34/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 ⁽¹⁾ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.

2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 2013/34/EU og, hvor det er relevant, direktiv 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.

3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.

4. Forpligtelserne i artikel 63 i direktiv 2013/36/EU finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 18

Aktiviteter

1. Ud over at udbyde betalingstjenester har betalingsinstitutter ret til at udøve følgende aktiviteter:

a) at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstransaktioner, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).

- b) at drive betalingssystemer, jf. dog artikel 35
- c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende EU-ret og national ret.
2. Hvis betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere betalingstjenester, må de kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner.
3. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra betalingstjenestebrugere med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, jf. artikel 9 i direktiv 2013/36/EU, eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.
4. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4 eller 5 i bilag I, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
- a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion
- b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 11, stk. 9, og artikel 28, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
- c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at gennemføre en betalingstransaktion
- d) betalingsinstituttets kapitalgrundlag er til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
5. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Nærværende direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv, og som overholder EU-retten.

Afdeling 2

Andre krav

Artikel 19

Anvendelse af agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter outsources

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
- a) navn og adresse på agenten
- b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenten vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv (EU) 2015/849; kontrolmekanismerne skal straks ajourføres i tilfælde af væsentlige ændringer af de elementer, der blev oplyst i den oprindelige meddelelse
- c) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbud af betalingstjenester, og for andre agenter end betalingstjenesteudbydere dokumentation for, at de besidder den nødvendige egnethed og hæderlighed
- d) de af betalingsinstituttets betalingstjenester, som agenten er bemyndiget til at udbyde, og

e) i givet fald agentens identifikationskode eller -nummer.

2. Senest to måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler hjemlandets kompetente myndighed betalingsinstituttet, om agenten er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 14. Ved opførelse i registeret må agenten begynde at udbyde betalingstjenester.

3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, træffer de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.

4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke finder det godtgjort, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 14, og underretter uden unødigt forsinkelse betalingsinstituttet herom.

5. Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at anvende en agent eller oprette en filial, skal det følge procedurerne i artikel 28.

6. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Vigtige driftsmæssige funktioner, herunder IT-systemer, må ikke outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at kunne overvåge og spore, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelserne i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som vigtig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser efter dette direktiv, dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet eller fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, når de outsourcer vigtige driftsmæssige funktioner, opfylder følgende betingelser:

a) outsourcing må ikke føre til, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar

b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for sine betalingstjenestebrugere i henhold til dette direktiv må ikke ændres

c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, skal fortsat opfyldes

d) ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelse, må ophæves eller ændres.

7. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter betalingstjenestebrugere herom.

8. Betalingsinstitutter meddeler straks de kompetente myndigheder i deres hjemland ændringer vedrørende anvendelse af enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, og, i overensstemmelse med proceduren i stk. 2, 3 og 4, agenter, herunder yderligere agenter.

*Artikel 20***Ansvar**

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.

*Artikel 21***Opbevaring af dokumentation**

Medlemsstaterne pålægger betalingsinstitutter at registrere og opbevare alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv (EU) 2015/849 eller anden relevant EU-ret.

*Afdeling 3***Kompetente myndigheder og tilsyn***Artikel 22***Udpegning af kompetente myndigheder**

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at dette berører første afsnit, må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.
3. Medlemsstater, på hvis område der er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.
4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som varetages af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.
5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes forretningsaktiviteter end udbud af betalings tjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a).

*Artikel 23***Tilsyn**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders kontrol af overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportional, hensigtsmæssig og afpasset efter de risici, som betalingsinstitutter er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er de kompetente myndigheder berettiget til navnlig at tage følgende skridt:

- a) at kræve, at betalingsinstituttet giver alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere overholdelse, med angivelse af formålet med kravet, hvis det er relevant, og fristen for indgivelse af disse oplysninger
- b) at udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til
- c) at udstede henstillinger, retningslinjer og i givet fald bindende administrative forskrifter
- d) at suspendere eller inddrage en tilladelse i henhold til artikel 13.

2. Med forbehold af procedurerne for inddragelse af tilladelser og strafferetlige bestemmelser sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder, i tilfælde af at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.

3. Uanset kravene i artikel 7, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 9 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis de af betalingsinstituttets aktiviteter, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

Artikel 24

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 26 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.
3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i direktiv 2013/36/EU med de fornødne ændringer.

Artikel 25

Ret til domstolsprøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 26

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker, EBA og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til EU-ret eller national ret om betalingstjenesteudbydere.

2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder og følgende:
- a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklings-systemer
 - c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til nærværende direktiv, direktiv (EU) 2015/849 og anden EU-ret vedrørende betalingstjenesteudbydere, herunder lovgivning vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
 - d) EBA, når denne bidrager til, at tilsynsordningerne fungerer effektivt og konsekvent, jf. artikel 1, stk. 5, litra a), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 27

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat finder, at det grænseoverskridende samarbejde med de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i forbindelse med en bestemt sag, jf. artikel 26, 28, 29, 30 eller 31 i dette direktiv, ikke overholder de relevante betingelser i disse bestemmelser, kan den forelægge sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
2. Når EBA er blevet anmodet om bistand, jf. nærværende artikels stk. 1, træffer den en afgørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 uden unødigt forsinkelse. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed. De involverede kompetente myndigheder udsætter i begge tilfælde deres afgørelse, indtil der er fundet en løsning i henhold til artikel 19 i nævnte forordning.

Artikel 28

Anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som ønsker for første gang at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende oplysninger:
 - a) navn, adresse og, hvis relevant, nummeret på betalingsinstituttets tilladelse
 - b) den eller de medlemsstater, hvori det har til hensigt at drive virksomhed
 - c) den eller de betalingstjenester, der skal udbydes
 - d) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en agent, oplysningerne i artikel 19, stk. 1
 - e) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en filial, oplysningerne i artikel 5, stk. 1, litra b) og e), for så vidt angår betalingstjenestevirksomheden på værtslandets område, en beskrivelse af filialens organisatoriske struktur og identiteten af de ansvarlige for filialens ledelse.

Hvis betalingsinstituttet har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner til andre enheder på værtslandets område, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

2. Senest en måned efter modtagelsen af alle de i stk. 1 omhandlede oplysninger fremsender de kompetente myndigheder i hjemlandet disse til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Senest en måned efter modtagelsen af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i hjemlandet giver de kompetente myndigheder i værtslandet efter en vurdering af disse oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlandet relevante oplysninger vedrørende det pågældende betalingsinstituts påtænkte udbud af betalingstjenester som led i udøvelsen af etableringsfriheden eller den frie udveksling af tjenesteydelser. De kompetente myndigheder i værtslandet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om navnlig rimelige grunde til betænkeligheder i forbindelse med den påtænkte anvendelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial, for så vidt angår hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme som omhandlet i direktiv (EU) 2015/849.

Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke er enige i vurderingen foretaget af de kompetente myndigheder i værtslandet, meddeler disse de kompetente myndigheder i værtslandet begrundelsen for deres beslutning.

Hvis den af de kompetente myndigheder i hjemlandet foretagne vurdering, navnlig i lyset af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i værtslandet, ikke er positiv, afviser de kompetente myndigheder i hjemlandet at registrere agenten eller filialen eller trækker registreringen tilbage, hvis den allerede er blevet gennemført.

3. Senest tre måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet deres beslutning til de kompetente myndigheder i værtslandet og til betalingsinstituttet.

Ved opførelse i det i artikel 14 omhandlede register, må agenten eller filialen påbegynde sine aktiviteter i det relevante værtsland.

Betalingsinstituttet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om den dato, fra hvilken det påbegynder sine aktiviteter via agenten eller filialen i det relevante værtsland. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter de kompetente myndigheder i værtslandet herom.

4. Betalingsinstituttet underretter uden unødigt forsinkelse de kompetente myndigheder i hjemlandet om relevante ændringer vedrørende de oplysninger, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 1, herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet i de medlemsstater, hvori det driver virksomhed. Proceduren i stk. 2 og 3 finder anvendelse.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet i overensstemmelse med denne artikel. I dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 29

Tilsyn med betalingsinstitutters udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. For at kunne foretage kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger fastsat i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV, samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 4, for så vidt angår agenten eller filialen af et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område.

Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til første afsnit underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

De kompetente myndigheder i hjemlandet kan dog delegerede kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

2. De kompetente myndigheder i værtslandene kan kræve, at betalingsinstitutter, der har agenter eller filialer på deres område, regelmæssigt aflægger rapport om de aktiviteter, som udøves på deres område.

Sådanne rapporter er påkrævet til oplysningsmæssige eller statistiske formål og, i det omfang agenterne og filialerne udøver betalingstjenestevirksomheden i henhold til etableringsretten, med henblik på at overvåge overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. Sådanne agenter og filialer er omfattet af krav om tavshedspligt, som mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 24.

3. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, navnlig om overtrædelser begået af en agent eller en filial, eller mistanke om sådanne overtrædelser, og hvis sådanne overtrædelser er opstået i forbindelse med udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger, herunder oplysninger om, hvorvidt betalingsinstituttet opfylder betingelserne i artikel 11, stk. 3.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at betalingsinstitutter, der i henhold til etableringsretten driver virksomhed på deres område via agenter, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at sikre hensigtsmæssig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelsen af afsnit III og IV, uden at dette berører eventuelle bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og for at gøre det lettere for de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet at føre tilsyn, herunder ved efter anmodning at give de kompetente myndigheder dokumenter og oplysninger.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de kriterier, der finder anvendelse ved fastlæggelsen i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af, under hvilke omstændigheder det er hensigtsmæssigt at udpege et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner centrale kontaktpunkter skal have, jf. stk. 4.

Dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal navnlig tage hensyn til:

- a) det samlede antal og værdien af transaktioner, der gennemføres af betalingsinstituttet i værtslandet
- b) de udbudte betalingstjenesters art, og
- c) det samlede antal agenter etableret i værtslandet.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med dette afsnit og med henblik på at føre tilsyn med overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, og navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal udveksles, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne.

Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsætter ligeledes midlerne og de nærmere bestemmelser for de indberetninger fra betalingsinstitutter, som værtslandene anmoder om, vedrørende den betalingstjenestevirksomhed, der udføres på deres område, i overensstemmelse med stk. 2, herunder hyppigheden af sådanne indberetninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 5 og 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 30

Foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse, herunder forebyggende foranstaltninger

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet konstaterer, at et betalingsinstitut, der har agenter eller filialer på dets område, ikke overholder bestemmelserne i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III eller IV, oplyser den kompetente myndighed i værtslandet straks den kompetente myndighed i hjemlandet herom, uden at dette berører hjemlandets kompetente myndigheds ansvar.

Den kompetente myndighed i hjemlandet træffer uden unødigt forsinkelse og efter at have evalueret de oplysninger, den har modtaget i henhold til første afsnit, alle passende foranstaltninger for at sikre, at det pågældende betalingsinstitut bringer det ulovlige forhold til ophør. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter straks den kompetente myndighed i værtslandet og de kompetente myndigheder i andre berørte medlemsstater om disse foranstaltninger.

2. I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, kan de kompetente myndigheder i værtslandet træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i afventning af foranstaltninger, der træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. artikel 29.

3. Alle forebyggende foranstaltninger i henhold til stk. 2 skal være hensigtsmæssige og stå i rimeligt forhold til deres formål om at yde beskyttelse mod en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet. De må ikke medføre, at betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i værtslandet får fortrin frem for betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i andre medlemsstater.

Forebyggende foranstaltninger er midlertidige og afsluttes, når de alvorlige trusler er afhjulpet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med hjemlandets kompetente myndigheder eller med EBA, jf. artikel 27, stk. 1.

4. Hvis det er muligt i den kritiske situation, underrettes de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet og i andre berørte medlemsstater, Kommissionen og EBA på forhånd og under alle omstændigheder uden unødigt forsinkelse om de forebyggende foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 2, og om begrundelsen herfor.

Artikel 31

Begrundelser og meddelelse

1. Enhver foranstaltning, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 23, 28, 29 eller 30, og som medfører sanktioner eller restriktioner for udøvelsen af den fri udveksling af tjenesteydelser eller udøvelsen af etableringsfriheden, skal være behørigt begrundet og meddeles det pågældende betalingsinstitut.

2. Artikel 28-30 berører ikke de kompetente myndigheds pligt i henhold til direktiv (EU) 2015/849 og forordning (EU) 2015/847, navnlig artikel 48, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 og artikel 22, stk. 1, i forordning (EU) 2015/847, til at føre tilsyn med eller overvåge opfyldelsen af kravene i nævnte retsakter.

Afdeling 4

Undtagelser

Artikel 32

Betingelser

1. Medlemsstaterne kan undtage eller tillade deres kompetente myndigheder helt eller delvis at undtage fysiske eller juridiske personer, der udbyder betalingstjenester opført i punkt 1-6 i bilag I, fra anvendelsen af proceduren og betingelserne i afdeling 1, 2 og 3, med undtagelse af artikel 14, 15, 22, 24, 25 og 26, hvis:

a) det månedlige gennemsnit af værdien af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger en grænse, som fastsættes af medlemsstaten, men som under ingen omstændigheder overstiger 3 mio. EUR. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan, og

b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.

2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.

3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; artikel 11, stk. 9, og artikel 28, 29 og 30 finder dog ikke anvendelse på dem.

4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 18.

5. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i nævnte stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i nærværende artikels stk. 1, 2 eller 4 ikke længere er opfyldt, søger tilladelse efter proceduren i artikel 11 inden 30 kalenderdage.

6. Stk. 1-5 finder ikke anvendelse for så vidt angår direktiv (EU) 2015/849 eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge.

Artikel 33

Kontooplysningstjenesteudbydere

1. Fysiske eller juridiske personer, der kun udbyder den i punkt 8 i bilag I omhandlede betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a), b), e)-h), j), l), n), p) og q), og stk. 3, samt artikel 14 og 15. Afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 23, stk. 3.

2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter, idet afsnit III og IV dog ikke finder anvendelse på dem, med undtagelse af artikel 41, 45 og 52 og, hvor det er relevant, artikel 67, 69 og 95-98.

Artikel 34

Underretnings- og oplysningspligt

Hvis en medlemsstat anvender en undtagelse i henhold til artikel 32, underretter den senest den 13. januar 2018 Kommissionen om sin afgørelse herom, og den underretter straks Kommissionen om enhver senere ændring. Endvidere oplyser medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om den samlede værdi af betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 32, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 35

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, som er juridiske personer, er objektive, ikkediskriminerende og proportionale, og at de ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og for at beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge betalingstjenesteudbydere eller -brugere eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer
- b) en regel, der forskelsbehandler betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser
- c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern.

Med henblik på første afsnit, litra a), sikrer medlemsstaterne, hvis en deltager i et betegnet system giver en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, som ikke er deltager i systemet, mulighed for sende overførselsordrer gennem systemet, at denne deltager efter anmodning giver samme mulighed på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, jf. stk. 1.

Deltageren skal give den betalingstjenesteudbyder, som fremsætter anmodningen, en fyldestgørende begrundelse for et eventuelt afslag.

Artikel 36

Adgang til konti, der føres i kreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter har adgang til kreditinstitutters betalingskontotjenester på et objektivt, ikkediskriminerende og forholdsmæssigt grundlag. En sådan adgang skal have et så stort omfang, at betalingsinstitutter kan udbyde betalingstjenester uhindret og effektivt.

Kreditinstitutter giver den kompetente myndighed behørigt begrundede årsager til eventuelle afslag.

Artikel 37

Forbud mod, at andre personer end betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester, samt underretningspligt

1. Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er betalingstjenesteudbydere eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, som udøver en hvilken som helst af de i artikel 3, litra k), nr. i) eller ii) omhandlede aktiviteter, eller som udøver begge aktiviteter, for hvilken den samlede værdi af betalingstransaktioner gennemført i de foregående 12 måneder overstiger 1 mio. EUR, at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder med en beskrivelse af de tjenester, der udbydes, samt angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), aktiviteten anses for at blive udøvet.

På grundlag af denne underretning træffer den kompetente myndighed en behørigt begrundet afgørelse på grundlag af de kriterier, der er omhandlet i artikel 3, litra k), såfremt aktiviteten ikke kan kvalificeres som et begrænset net, og underretter tjenesteudbyderen herom.

3. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra l), at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder, og at forelægge de kompetente myndigheder en årlig revisionserklæring, hvori det attesteres, at aktiviteten overholder grænserne i artikel 3, litra l).

4. Uanset stk. 1 underretter de kompetente myndigheder EBA om de indberettede tjenester i henhold til stk. 2 og 3 med angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse aktiviteten udføres.

5. Beskrivelsen af den aktivitet, der er indberettet i henhold til nærværende artikels stk. 2. og 3, offentliggøres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre.

AFSNIT III

ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG OPLYSNINGSKRAVENE VEDRØRENDE BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 38

Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

2. Medlemsstaterne kan anvende bestemmelserne i dette afsnit på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.

3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 39

Andre bestemmelser i EU-retten

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden EU-ret, som indeholder supplerende krav om forudgående oplysninger.

Hvor direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 — undtagen nævnte stykkes nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b) — dog af artikel 44, 45, 51 og 52 i nærværende direktiv.

Artikel 40

Gebyrer for oplysninger

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.

2. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.

3. Når betalingstjenesteudbyderen kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være rimelige og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 41

Bevisbyrden vedrørende oplysningskrav

Medlemsstaterne fastsætter, at betalingstjenesteudbyderen har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 42

Undtagelse fra oplysningskravene i forbindelse med betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til den relevante rammeaftale udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:

- a) skal betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 51, 52 og 56 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
- b) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 54 ikke har pligt til at foreslå ændringer af betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1
- c) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 57 og 58 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
 - i) kun meddeler en reference eller stiller en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun oplyser det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke har pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis betalingstjenesteudbyderen på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Betalingstjenesteudbyderen skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 43

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.
2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er betalingstjenesteudbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som betalingstjenestebrugeren allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden betalings-tjenesteudbyder, eller som vedkommende vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

*Artikel 44***Generelle forudgående oplysninger**

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, for så vidt angår dennes egne tjenester, stiller de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra betalingstjenestebrugeren meddeler betalingstjenesteudbyderen oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugeren anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det nævnte stykke straks efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalings-tjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45.

*Artikel 45***Oplysninger og betingelser**

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren af betalingstjenesteudbyderen:

- a) en specifikation af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
- b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste
- c) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.

2. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at betalingsinitierings tjenesteudbydere, inden transaktionen initieres, meddeler betaleren eller giver betaleren adgang til følgende tydelige og udførlige oplysninger:

- a) navnet på betalingsinitieringstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på dens hovedkontor og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på dens agent eller filial, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og alle andre kontaktoplysninger, herunder e-mailadresse, som er relevante for kommunikationen med betalingsinitierings-tjenesteudbyderen, og
- b) kontaktoplysningerne for den kompetente myndighed.

3. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde.

*Artikel 46***Oplysninger til betaleren og betalingsmodtageren efter initiering af en betalingsordre**

Ud over de i artikel 45 anførte oplysninger og betingelser meddeler en betalingsinitieringstjenesteudbyder, hvis en betalingsordre initieres gennem en sådan, umiddelbart efter initieringen betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtageren samtlige følgende oplysninger eller stiller oplysningerne til rådighed for dem:

- a) en bekræftelse på, at betalingsordren er initieret korrekt hos betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder
- b) en reference, der gør det muligt for betaleren og betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, for betalingsmodtageren at identificere betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- c) betalingstransaktionsbeløbet
- d) hvis det er relevant, beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer, der skal betales til betalingsinitieringstjenesteudbyderen for transaktionen og, hvis det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer.

Artikel 47

Oplysninger til betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en betalingsinitieringstjeneste

Hvis en betalingsordre initieres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal denne stille betalingstransaktionsreferencen til rådighed for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Artikel 48

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af en betalingsordre

Umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre meddeler betalerens betalingstjenesteudbyder betaleren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betaleren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 49

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelse

Straks efter gennemførelse af en betalingsordre meddeler betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder betalingsmodtageren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betalingsmodtageren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer

- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 50

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 51

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, i god tid inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrugeren anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelse af rammeaftalen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52.

Artikel 52

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles betalingstjenestebrugeren:

- 1) vedrørende betalingstjenesteudbyderen:
 - a) navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-mailadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen
 - b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 14, eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register
- 2) vedrørende brug af betalingstjenesten:
 - a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
 - b) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at initiere en betalingsordre eller gennemføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 64 og 80

- d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre anses for at være modtaget i overensstemmelse med artikel 78, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af betalingstjenesteudbyderen
 - e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester
 - f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1
 - g) i tilfælde af co-badgede kortbaserede betalingsinstrumenter, betalingstjenestebrugerens rettigheder i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2015/751
- 3) vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:
- a) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, herunder dem, der har tilknytning til den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
 - b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs
 - c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 54, stk. 2
- 4) vedrørende kommunikation:
- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugerens udstyr og software, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv
 - b) den måde hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed
 - c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold
 - d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 53
- 5) vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, som betalingstjenestebrugeren skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt oplysninger om, hvordan betalingstjenesteudbyderen skal underrettes, jf. artikel 69, stk. 1, litra b)
 - b) en sikker procedure for betalingstjenesteudbyderens underretning af betalingstjenestebrugeren i tilfælde af mistanke om eller faktiske tilfælde af svig eller sikkerhedstrusler
 - c) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå betalingstjenesteudbyderen forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 68

- d) betalerens ansvar i overensstemmelse med artikel 74, herunder oplysninger om det relevante beløb
 - e) hvordan og inden for hvilket tidsrum betalingstjenestebrugeren skal give betalingstjenesteudbyderen meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt initieret eller gennemført betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 71 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 73
 - f) betalingstjenesteudbyderens ansvar for initieringen eller gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 89
 - g) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 76 og 77
- 6) vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 54, medmindre betalingstjenestebrugeren inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes
 - b) rammeaftalens løbetid
 - c) betalingstjenestebrugers ret til at opsiges rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 54, stk. 1, og artikel 55
- 7) vedrørende klage og erstatning:
- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting
 - b) de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, som er tilgængelige for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med artikel 99-102.

Artikel 53

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftaler

Betalingstjenestebrugeren har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 52, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 54

Ændringer i betingelser i rammeaftaler

1. Betalingstjenesteudbyderen skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen eller i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede anvendelsesdato. Betalingstjenestebrugeren kan enten acceptere eller afvise ændringerne inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 52, stk. 6, litra a), skal betalingstjenesteudbyderen meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt disse ændringer, hvis denne ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes. Betalingstjenesteudbyderen skal også meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren, såfremt denne afviser disse ændringer, har ret til at opsiges rammeaftalen vederlagsfrit og med virkning på et hvilket som helst tidspunkt indtil den dato, hvor ændringen ville have fundet anvendelse.

2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkelig og uden varsel, forudsat at en sådan ret er fastsat i rammeaftalen, og at ændringerne i rentesatsen eller vekselkursen bygger på den referencerentesats eller den referencenkurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, litra b) og c). Betalingstjenestebrugeren skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for betalingstjenestebrugerne, kan dog anvendes uden varsel.

3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle betalingstjenestebrugerne.

Artikel 55

Opsigelse

1. Betalingstjenestebrugeren kan opsiges rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist må ikke overstige en måned.

2. Rammeaftalen skal vederlagsfrit kunne opsiges af betalingstjenestebrugeren, medmindre aftalen har været i kraft i mindre end seks måneder. Eventuelle gebyrer for opsigelse af rammeaftalen skal være passende og i overensstemmelse med omkostningerne.

3. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen opsiges en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1.

4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.

5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for betalingstjenestebrugere.

Artikel 56

Oplysninger før gennemførelse af særskilte betalingstransaktioner

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt meddele alle af de følgende oplysninger:

- a) den maksimale gennemførelsestid
- b) de gebyrer, som betaleren skal betale
- c) hvor det er relevant, udspecificering af beløbsstørrelserne for eventuelle gebyrer.

Artikel 57

Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalernes konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelse af betalingsordren, skal betalernes betalingstjenesteudbyder snarest muligt og på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betaleren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i, eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betaleren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.

2. En rammeaftale skal indeholde en bestemmelse om, at betaleren kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger vederlagsfrit meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

Artikel 58

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betalingsmodtageren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) beløbet for betalingstransaktionen i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingsstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 59

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalingstransaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på en pengeautomat, på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, skal den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 60

Oplysninger om tillægsgebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyr eller tilbyder rabat for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.
2. Hvis betalingstjenesteudbyderen eller en anden part, der indgår i transaktionen, opkræver gebyr for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingstjenesteudbyderen betalingstjenestebrugeren herom, før betalingstransaktionen initieres.
3. Betaleren er kun forpligtet til at betale de i stk. 1 og 2 omhandlede gebyrer, hvis deres fulde beløb er oplyst, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Fælles bestemmelser

Artikel 61

Anvendelsesområde

1. Når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, kan betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftale, at artikel 62, stk. 1, artikel 64, stk. 3, samt artikel 72, 74, 76, 77, 80 og 89 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen kan også aftale andre frister end dem, der er fastsat i artikel 71.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 102 ikke finder anvendelse, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 62

Gældende gebyrer

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for opfyldelse af sine oplysningspligter eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 79, stk. 1, artikel 80, stk. 5, og artikel 88, stk. 2. Disse gebyrer aftales mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen og skal være passende og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

2. Medlemsstaterne kræver, for så vidt angår betalingstransaktioner, der gennemføres i Unionen, hvor både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver, og at betaleren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver.

3. Betalingstjenesteudbyderen må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr af betaleren, tilbyde den pågældende rabat eller på anden måde styre vedkommende i retning af at anvende et bestemt betalingsinstrument. De eventuelle gebyrer, der pålægges, må ikke overstige de direkte omkostninger, som betalingsmodtageren afholder for at anvende det pågældende betalingsinstrument.

4. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder, at betalingsmodtageren ikke opkræver gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751, og for de betalingsinstrumenter, på hvilke forordning (EU) nr. 260/2012 finder anvendelse.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller begrænse betalingsmodtagerens ret til at opkræve gebyrer under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Artikel 63

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan betalingstjenesteudbyderne aftale med deres betalingstjenestebrugere at:

- a) artikel 69, stk. 1, litra b), artikel 70, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 74, stk. 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres
- b) artikel 72 og 73 og artikel 74, stk. 1 og 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller betalingstjenesteudbyderen af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
- c) betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 79, stk. 1, ikke skal give betalingstjenestebrugeren meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
- d) betaleren uanset artikel 80 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
- e) der uanset artikel 83 og 84 anvendes andre gennemførelsesperioder.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.

3. Artikel 73 og 74 i finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder ikke har mulighed for at fastfryse den betalingskonto, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller til betalingsinstrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 64

Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion kan også gives via betalingsmodtageren eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen.

Hvis der ikke er meddelt samtykke, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.

3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end på tidspunktet for uigenkaldelighed, jf. artikel 80. Et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner kan også tilbagekaldes, hvorefter eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for at være uautoriserede.
4. Betaleren og betalingstjenesteudbyderne træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 65

Bekræftelse af midlers tilgængelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kontoførende betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra en betalingstjenesteudbyder, som udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, straks bekræfter, om et beløb, der er nødvendigt til at gennemføre en kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalernes betalingskonto, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) betalernes betalingskonto er tilgængelig online på tidspunktet for forespørgslen
- b) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder kan besvare anmodninger fra en bestemt betalingstjenesteudbyder om at bekræfte, at et beløb, der svarer til en bestemt kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalernes betalingskonto
- c) det i litra b) omhandlede samtykke er blevet givet, inden den første anmodning om bekræftelse fremsættes.

2. Betalingstjenesteudbyderen kan anmode om det i stk. 1 omhandlede samtykke, såfremt samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen kan anmode om den i stk. 1 omhandlede bekræftelse
- b) betaleren har initieret den kortbaserede betalingstransaktion på det pågældende beløb ved hjælp af et kortbaseret betalingsinstrument udstedt af betalingstjenesteudbyderen
- c) betalingstjenesteudbyderen autentificerer sig over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder før hver anmodning om bekræftelse og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d).

3. I overensstemmelse med direktiv 95/46/EF består den i stk. 1 omhandlede bekræftelse kun af et simpelt ja eller nej som svar og ikke i en angivelse af kontoens saldo. Svaret må ikke lagres eller anvendes til andre formål end gennemførelse af den kortbaserede betalingstransaktion.

4. Den i stk. 1 omhandlede bekræftelse må ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.
5. Betaleren kan anmode den kontoførende betalingstjenesteudbyder om at få oplyst betalingstjenesteudbyderens identifikation og det svar, der er givet.
6. Denne artikel finder ikke anvendelse på betalingstransaktioner initieret via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.

Artikel 66

Regler for adgang til en betalingskonto i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en betalingsinitieringstjenesteudbyder for at opnå betalingstjenester som omhandlet i bilag I, punkt 7. Retten til at anvende en betalingsinitieringstjenesteudbyder finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
2. Såfremt betaleren giver sit udtrykkelige samtykke til, at en betaling gennemføres i overensstemmelse med artikel 64, udfører den kontoførende betalingstjenesteudbyder de i nærværende artikels stk. 4 anførte handlinger med henblik på at sikre betalerens ret til at anvende betalingsinitieringstjenesten.
3. Betalingsinitieringstjenesteudbyderen:
 - a) må på intet tidspunkt at være i besiddelse af betalerens midler i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesten
 - b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at de overføres af betalingsinitieringstjenesteudbyderen gennem sikre og effektive kanaler
 - c) sikrer, at eventuelle andre oplysninger om betalingstjenestebrugerens, som er opnået i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesterne, kun meddeles til betalingsmodtageren og kun med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
 - d) identificerer sig over for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, hver gang en betaling initieres, og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder, betaleren og betalingsmodtageren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
 - e) må ikke lagre betalingstjenestebrugerens følsomme betalingsdata
 - f) må ikke anmode betalingstjenestebrugerens om andre oplysninger end dem, der nødvendige for at levere betalingsinitieringstjenesten
 - g) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den betalingsinitieringstjeneste, som betaleren udtrykkeligt har anmodet om
 - h) må ikke ændre beløbet, betalingsmodtageren eller andre af transaktionens elementer.
4. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder:
 - a) kommunikerer sikkert med betalingsinitieringstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)

- b) giver umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre fra en betalingsinitieringstjenesteudbyder betalingsinitieringstjenesteudbyderen alle oplysninger om initieringen af betalingstransaktionen og alle oplysninger vedrørende gennemførelsen af betalingstransaktionen, som er tilgængelige for den kontoførende betalingstjenesteudbyder, eller stille disse oplysninger til rådighed for betalingsinitieringstjenesteudbyderen
 - c) undgår enhver forskelsbehandling af betalingsordrer, der overføres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde, navnlig hvad angår tidspunkter, prioriteter eller gebyrer, i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren.
5. Levering af betalingsinitieringstjenester må ikke afhænge af, at der foreligger et kontraktforhold mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

Artikel 67

Regler om adgang til og brug af betalingskontooplysninger i forbindelse med kontooplysningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger har ret til at gøre brug af tjenester, der giver adgang til kontooplysninger som omhandlet i punkt 8 i bilag I. Rettigheden finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
2. Kontooplysningstjenesteudbyderen:
 - a) udbyder tjenester udelukkende efter betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
 - b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at det foregår gennem sikre og effektive kanaler, når de overføres af kontooplysningstjenesteudbyderen
 - c) identificerer sig i hver kommunikationssession over for betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og kommunikerer med de(n) kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenestebrugereren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
 - d) må kun tilgå oplysninger fra nærmere angivne betalingskonti og tilhørende betalingstransaktioner
 - e) må ikke anmode om følsomme betalingsoplysninger i tilknytning til betalingskonti
 - f) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den kontooplysningstjeneste, som betalingstjenestebrugereren udtrykkeligt har anmodet om, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.
3. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder skal med hensyn til betalingskonti:
 - a) kommunikere sikkert med kontooplysningstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d), og
 - b) undgå enhver forskelsbehandling af anmodninger om oplysninger, der overføres gennem en kontooplysningstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde.
4. Levering af kontooplysningstjenester må ikke afhænge af, at der findes et kontraktforhold mellem kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

*Artikel 68***Grænser for brug af betalingsinstrumenter og for betalingstjenesteudbyderes adgang til betalingskonti**

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.
2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet ud fra objektivt begrundede hensyn vedrørende betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.
3. I så fald underretter betalingstjenesteudbyderen efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.
4. Betalingstjenesteudbyderen ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.
5. En kontoførende betalingstjenesteudbyder kan nægte en kontooplysningstjenesteudbyder eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder adgang til en betalingskonto af objektivt begrundede og behørigt dokumenterede årsager vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderens eller betalingsinitieringstjenesteudbyderens uautoriserede eller svigagtige adgang til en betalingskonto, herunder uautoriseret eller svigagtig initiering af en betalingstransaktion. I så fald underretter den kontoførende betalingstjenesteudbyder på den aftale måde betaleren om, at adgang til betalingskontoen nægtes, og årsagerne hertil. Disse oplysninger gives om muligt til betaleren inden adgangen nægtes og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver adgang til betalingskontoen, så snart årsagerne til at nægte adgang ikke længere er til stede.

6. I de i stk. 5 omhandlede tilfælde skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks indberette hændelsen vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderen eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen til den kompetente myndighed. Oplysningerne skal omfatte sagens relevante detaljer og årsagerne til indberetningen. Den kompetente myndighed vurderer sagen og træffer om nødvendigt de fornødne foranstaltninger.

*Artikel 69***Betalingstjenestebrugerens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger**

1. En betalingstjenestebruger, der har ret til at anvende et betalingsinstrument:
 - a) anvender betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet, som skal være objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige
 - b) underretter snarest muligt betalingstjenesteudbyderen eller den enhed, som denne har udpeget, når vedkommende bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal betalingstjenestebrugerens, så snart denne modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle rimelige foranstaltninger til at beskytte dets personaliserede sikkerhedsoplysninger.

*Artikel 70***Betalingstjenesteudbyderens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter**

1. En betalingstjenesteudbyder, der udsteder et betalingsinstrument:
 - a) sikrer sig, at de personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre end den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog betalingstjenestebrugerens forpligtelser i artikel 69
 - b) afholder sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til betalingstjenestebrugeren, skal udskiftes
 - c) sikrer, at betalingstjenestebrugeren til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er omhandlet i artikel 69, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen af betalingsinstrumentet i henhold til artikel 68, stk. 4; betalingstjenesteudbyderen skal på anmodning sætte betalingstjenestebrugeren i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at betalingstjenestebrugeren har foretaget en sådan underretning
 - d) giver betalingstjenestebrugeren mulighed for at foretage en underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b), uden beregning og, hvis der beregnes gebyr, så kun til dækning af udskiftningsomkostninger i direkte tilknytning til betalingsinstrumentet
 - e) hindrer enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b).
2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument og dets personaliserede sikkerhedsoplysninger til betalingstjenestebrugeren påhviler betalingstjenesteudbyderen.

*Artikel 71***Underretning om og berigtigelse af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner**

1. For at kunne kræve berigtigelse af en uautoriseret eller fejlbehæftede betalingstransaktion fra betalingstjenesteudbyderens side skal betalingstjenestebrugeren underrette betalingstjenesteudbyderen snarest muligt efter at have konstateret en sådan transaktion, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 89, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen.

Fristerne for underretning fastsat i første afsnit finder ikke anvendelse, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

2. Hvis en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder foretage berigtigelse over for betalingstjenestebrugeren i henhold til stk. 1, jf. dog artikel 73, stk. 2, og artikel 89, stk. 1.

*Artikel 72***Bevis for autentifikation og gennemførelse af betalingstransaktioner**

1. Hvis en betalingstjenestebruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er betalingstjenesteudbyderen, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl ved den tjeneste, som blev leveret af betalingstjenesteudbyderen.

Hvis betalingstransaktionen er initieret gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, bærer betalingsinitieringstjenesteudbyderen bevisbyrden for, at betalingstransaktionen inden for dennes kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som denne udbyder har ansvaret for.

2. Hvis en betalingstjenestebruger nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, hverken at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt eller med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 69. Betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, skal fremlægge bevismateriale for at påvise svig eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugerens side.

Artikel 73

Betalingstjenesteudbyderes ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer med forbehold af artikel 71, at en betalers betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag efter at have konstateret eller være blevet underrettet om transaktionen, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder har rimelige grunde til at have mistanke om svig og skriftligt underretter den relevante nationale myndighed om disse grunde. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal i givet fald føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Herved skal det også sikres, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

2. Hvis betalingstransaktionen initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag tilbagebetale beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den uautoriserede betalingstransaktion, skal denne efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning herom straks holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren, herunder beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion. I overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, er det betalingsinitieringstjenesteudbyderen, der inden for sit kompetenceområde bærer bevisbyrden for, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som betalingsinitieringstjenesteudbyderen har ansvaret for.

3. Yderligere finansiel kompensation kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen, eller den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingsinitieringstjenesteudbyderen, hvor det er relevant.

Artikel 74

Betalers ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 73 kan en betaler forpligtes til at dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på op til 50 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis:

- a) tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet ikke kunne opdages af betaleren forud for betalingen, medmindre betaleren selv har handlet svigagtigt, eller
- b) tabet er forårsaget af handlinger, der er foretaget af en betalingstjenesteudbyders ansat, agent eller filial eller en enhed, hvortil dens aktiviteter er outsourcet, eller disses passivitet.

Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes betalerens svigagtige handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af de forpligtelser, der er fastsat i artikel 69, begået med forsæt eller ved grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumsbeløbet i første afsnit ikke anvendelse.

Hvis betaleren hverken har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 69, kan medlemsstaterne begrænse det i dette stykke omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten af de personaliserede sikkerhedsoplysninger og de særlige omstændigheder, under hvilke betalingsinstrumentet blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.

2. Såfremt betalerens betalingstjenesteudbyder ikke kræver stærk kundeautentifikation, bærer betaleren ikke eventuelle økonomiske tab, medmindre betaleren har handlet svigagtigt. Hvis betalingsmodtageren eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke accepterer stærk kundeautentifikation, godtgør den det økonomiske tab, der er påført betalerens betalingstjenesteudbyder.

3. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 69, stk. 1, litra b), undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 70, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Artikel 75

Betalingstransaktioner, hvor transaktionsbeløbet ikke er kendt på forhånd

1. Hvis en betalingstransaktion initieres af eller via betalingsmodtageren i forbindelse med en kortbaseret betalingstransaktion, og det præcise beløb ikke er kendt på det tidspunkt, hvor betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, kan betalerens betalingstjenesteudbyder kun blokere midlerne på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres.

2. Betalerens betalingstjenesteudbyder frigiver de midler på betalerens betalingskonto, der er blokeret i medfør af stk. 1, uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 76

Tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder af en autoriseret betalingstransaktion, der er initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) autorisationen angav ikke det præcise betalingstransaktionsbeløb, da autorisationen blev givet
- b) betalingstransaktionsbeløbet var større end det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til vedkommendes tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betaleren bevisbyrden for, at sådanne betingelser er opfyldt.

Tilbagebetalingen skal udgøre det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto skal ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Medlemsstaterne sikrer med forbehold af stk. 3, at betaleren, foruden den i dette stykke omhandlede rettighed, ved direkte debiteringer som omhandlet i artikel 1 i forordning (EU) nr. 260/2012 har ubetinget ret til tilbagebetaling inden for de frister, der er fastsat i artikel 77 i dette direktiv.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med dennes betalingstjenesteudbyder, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), og artikel 52, stk. 3), litra b), er blevet anvendt.

3. Det kan i en rammeaftale mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen aftales, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis:

a) betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til betalingstjenesteudbyderen, og

b) hvor det er relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet betaleren eller stillet til rådighed for denne på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller af betalingsmodtageren.

4. Ved direkte debiteringer i andre valutaer end euro kan medlemsstaterne kræve, at deres betalingstjenesteydere tilbyder gunstigere tilbagebetalingsrettigheder i overensstemmelse med deres ordninger for direkte debitering, forudsat at de er mere fordelagtige for betaleren.

Artikel 77

Anmodninger om tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 76 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.

2. Senest ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal betalingstjenesteudbyderen enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller meddele betaleren en begrundelse for afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvilket organ betaleren kan henvende sig til, jf. artikel 99–102, hvis betaleren ikke accepterer den meddelte begrundelse.

Betalingsmodtagerens ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til nærværende stykkes første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktioner

Afdeling 1

Betalingsordrer og overførte beløb

Artikel 78

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre modtages af betalernes betalingstjenesteudbyder.

Betalernes konto må ikke debiteres før modtagelsen af betalingsordren. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalernes betalingstjenesteudbyder, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Betalingsmodtageren kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

2. Hvis den betalingstjenestebruger, der har initieret en betalingsordre, og betalingstjenesteudbyderen aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 83 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for betalingstjenesteudbyderen, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

*Artikel 79***Afvisning af betalingsordrer**

1. Hvis en betalingstjenesteudbyder afviser at gennemføre en betalingsordre eller at initiere en betalingstransaktion, skal betalingstjenestebrugeren underrettes om afvisningen og om muligt om begrundelsen herfor samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Betalingstjenesteudbyderen skal foretage underretningen eller stille den til rådighed på en aftalt måde snarest muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 83.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et rimeligt gebyr for denne afvisning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren er initieret af en betaler, herunder via en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

3. Med henblik på artikel 83 og 89 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

*Artikel 80***Betalingsordrers uigenkaldelighed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger ikke må tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, medmindre andet er fastsat i denne artikel.

2. Hvis en betalingstransaktion er initieret af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via betalingsmodtageren, må betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have givet samtykke til betalingsinitieringstjenesteudbyderen om at initiere betalingstransaktionen eller efter at have givet samtykke til betalingsmodtageren til gennemførelse af betalingstransaktionen.

3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.

4. I det i artikel 78, stk. 2, omhandlede tilfælde kan betalingstjenestebrugeren tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 fastsatte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis det er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og de relevante betalingstjenesteudbydere. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan den relevante betalingstjenesteudbyder kræve betaling for tilbagekaldelsen.

*Artikel 81***Overførte og modtagne beløb**

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens betalingstjenesteudbyder(e), betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenesteudbydernes eventuelle mellemmand overfører det fulde betalingstransaktionsbeløb og afholder sig fra at fratække gebyrer fra det overførte beløb.

2. Betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen kan dog aftale, at den relevante betalingstjenesteudbyder fratækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes det fulde betalingstransaktionsbeløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.

3. Hvis der fratrækkes andre gebyrer end dem, der er omhandlet i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde betalingstransaktionsbeløb, som betaleren har initieret. Hvis betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at det fulde betalingstransaktionsbeløb modtages af betalingsmodtageren.

Afdeling 2

Gennemførelsestidspunkt og valørdato

Artikel 82

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:

a) betalingstransaktioner i euro

b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i medlemsstaten, hvis valuta ikke er euro

c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.

2. Denne afdeling finder anvendelse på betalingstransaktioner, der ikke er omhandlet i stk. 1, medmindre andet er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, jf. dog artikel 87, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftaler en længere frist end den, der er fastsat i artikel 83, for betalingstransaktioner i Unionen, må denne længere frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78.

Artikel 83

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at en betalers betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingstransaktionsbeløbet efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78, senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag bliver krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Denne tidsfrist kan forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 87.

3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalerens betalingstjenesteudbyder inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 84

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen

Hvis en betalingsmodtager ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren af den betalingstjenesteudbyder, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den tidsfrist, der er fastsat i artikel 83.

*Artikel 85***Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto**

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende betalingstjenesteudbyder i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer betalingstjenesteudbyderen, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter modtagelse af midlerne. Hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelse af midlerne følgende arbejdsdag.

*Artikel 86***Nationale betalingstransaktioner**

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsestider end de i denne afdeling fastsatte.

*Artikel 87***Valørdato og adgang til midler**

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af en betalingsmodtagers betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor betalingstransaktionsbeløbet krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.
2. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til betalingstransaktionsbeløbet, umiddelbart efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto, hvis der for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder:

- a) ikke er nogen valutaomregning, eller
- b) er en valutaomregning mellem euroen og en medlemsstats valuta eller mellem to medlemsstaters valutaer.

Den i dette stykke fastsatte forpligtelse gælder også for betalinger inden for én betalingstjenesteudbyder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor betalingstransaktionsbeløbet debiteres denne betalingskonto.

Afdeling 3**A n s v a r***Artikel 88***Ukorrekte entydige identifikationskoder**

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt med hensyn til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.
2. Hvis den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet, er ukorrekt, er betalingstjenesteudbyderen ikke ansvarlig i henhold til artikel 89 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal i denne forbindelse samarbejde, herunder ved at meddele betalerens betalingstjenesteudbyder alle relevante oplysninger med henblik på inddrivelse af midlerne.

Såfremt det ikke er muligt at inddrive midlerne i første afsnit, giver betalerens betalingstjenesteudbyder efter skriftlig anmodning betaleren alle oplysninger, som betalerens betalingstjenesteudbyder har adgang til, og som er relevante for betaleren, således at denne kan fremsætte et retskrav med henblik på inddrivelse af midlerne.

4. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen kræve betaling af betalingstjenestebrugeren for inddrivelsen.

5. Hvis betalingstjenestebrugeren giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 45, stk. 1, litra a), eller artikel 52, nr. 2), litra b), er betalingstjenesteudbyderen kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet.

Artikel 89

Betalingstjenesteudbyderes ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres direkte af betaleren, har betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betaleren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre den kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder modtog betalingstransaktionsbeløbet i overensstemmelse med artikel 83, stk. 1. I så fald har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingsstransaktion ikke var blevet gennemført.

Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. artikel 87.

Hvis en betalingstransaktion gennemføres for sent, sikrer betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra betalerens betalingstjenesteudbyder, som handler på betalerens vegne, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor betalingsordren initieres af betaleren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betaleren.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt fremsendelse af betalingsordren til betalerens betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 83, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal denne øjeblikkeligt videresende den pågældende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteudbyder.

Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 87. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal vedkommende sikre, at betalingstransaktionsbeløbet er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Beløbet må ikke have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Den i fjerde afsnit omhandlede forpligtelse finder ikke anvendelse på betalerens betalingstjenesteudbyder, hvis betalerens betalingstjenesteudbyder beviser, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har modtaget betalingstransaktionsbeløbet, selv hvis gennemførelse af betalingstransaktionen blot er forsinket. I så fald skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder give beløbet valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkelig bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betalingsmodtageren.

3. Endvidere har betalingstjenesteudbydere ansvaret over for deres respektive betalingstjenestebrugere for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af betalingstjenestebrugeren som følge af en manglende eller mangelfuld, herunder forsinket, gennemførelse af en betalingstransaktion.

Artikel 90

Betalingsinitieringstjenesters ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres af betaleren via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71 og artikel 88, stk. 2 og 3, beløbet for den manglende eller mangelfulde betalingstransaktion til betaleren og fører, hvor det er relevant, den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, som ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Betalingsinitieringstjenesteudbyderen skal bevise, at betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder modtog betalingsordren i overensstemmelse med artikel 78, og at betalingstransaktionen inden for betalingsinitieringstjenesteudbyderens kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af transaktionen.

2. Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af betalingstransaktionen, skal vedkommende efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning øjeblikkelig holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren.

Artikel 91

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 92

Regresret

1. Hvis en betalingstjenesteudbyders ansvar i henhold til artikel 73 og 89 kan tilskrives en anden betalingstjenesteudbyder eller en mellemmand, skal denne betalingstjenesteudbyder eller mellemmand holde den første betalingstjenesteudbyder skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 73 og 89. Dette omfatter godtgørelse, hvis en betalingstjenesteudbyder undlader at anvende stærk kundeautentifikation.

2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller medlemmænd og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 93

Usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder

Intet ansvar pådrages efter kapitel 2 og 3 i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en betalingstjenesteudbyder er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af EU-retten eller national ret.

KAPITEL 4

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 94

Beskyttelse af personoplysninger

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og betalingstjenesteudbydere behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig. Oplysning til fysiske personer om behandling af personoplysninger og behandlingen af sådanne personoplysninger og enhver anden behandling af personoplysninger som følge af dette direktiv skal foretages i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 95/46/EF og med forordning (EF) nr. 45/2001.
2. Betalingstjenesteudbydere må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke.

KAPITEL 5

Drifts- og sikkerhedsrisici og autentifikation

Artikel 95

Styring af drifts- og sikkerhedsrisici

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere fastlægger en ramme med passende begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer til styring af drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder. Som en del af denne ramme fastlægger og opretholder betalingstjenesteudbydere effektive procedurer for håndtering af hændelser, herunder for opdagelse og klassificering af større drifts- og sikkerhedshændelser.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere årligt eller oftere som fastsat af den kompetente myndighed giver den kompetente myndighed en ajourført samlet vurdering af de drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder, og om, hvorvidt de iværksatte begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer som følge af disse risici er tilstrækkelige.
3. Senest den 13. juli 2017 udarbejder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for fastlæggelse, iværksættelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger, herunder certificeringsprocesser, hvor det er relevant.

EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i første afsnit omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

4. Under hensyntagen til den indhøstede erfaring fra anvendelsen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer udarbejder EBA på Kommissionens foranledning, hvis det er relevant, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om kriterier og betingelser for fastlæggelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA fremmer samarbejde, herunder udveksling af oplysninger, inden for drifts- og sikkerhedsrisici i forbindelse med betalingstjenester mellem de kompetente myndigheder samt mellem de kompetente myndigheder og ECB og, hvor det er relevant, Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed.

Artikel 96

Indberetning af hændelser

1. I tilfælde af en større drifts- eller sikkerhedshændelse underretter betalingstjenesteudbydere uden unødigt forsinkelse den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland.

Hvis hændelsen har eller kan have indvirkning på betalingstjenesteudbyderens betalingstjenestebrugeres økonomiske interesser, orienterer betalingstjenesteudbyderen uden unødigt forsinkelse sine betalingstjenestebrugere om hændelsen og om alle tilgængelige foranstaltninger, som de kan træffe for at begrænse hændelsens negative følger.

2. Ved modtagelsen af underretningen omhandlet i stk. 1 fremsender den kompetente myndighed i hjemlandet uden unødigt forsinkelse relevante oplysninger om hændelsen til EBA og ECB. Denne kompetente myndighed underretter, efter at have vurderet hændelsens relevans for de relevante myndigheder i den på gældende medlemsstat, disse herom.

EBA og ECB vurderer i samarbejde med den kompetente myndighed i hjemlandet hændelsens relevans for andre relevante EU-myndigheder og nationale myndigheder og underretter dem i overensstemmelse hermed. ECB underretter medlemmerne af Det Europæiske System af Centralbanker om spørgsmål, der er relevante for betalingssystemet.

De kompetente myndigheder træffer på grundlag af underretningen, hvis det er hensigtsmæssigt, alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte det finansielle systems umiddelbare sikkerhed.

3. Senest den 13. januar 2018 udsteder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interessenter retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 adresseret til hver af følgende:

- a) til betalingstjenesteudbydere om klassificering af større hændelser som omhandlet i stk. 1 og om indholdet og formatet af, herunder standardunderretningsmodeller, og procedurerne for underretning om sådanne hændelser
- b) til de kompetente myndigheder om kriterierne for, hvordan det skal vurderes, hvor relevant en hændelse er, og hvilke elementer i hændelsesindberetningerne der skal deles med andre nationale myndigheder.

4. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i stk. 3 omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

5. EBA tager i forbindelse med udstedelsen og gennemgangen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer hensyn til standarder og/eller specifikationer, som er udarbejdet og offentliggjort af Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed for de sektorer, der udøver andre aktiviteter end udbud af betalingstjenester.

6. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året stiller statistiske data om svig i tilknytning til forskellige betalingsmidler til rådighed for deres kompetente myndigheder. Disse kompetente myndigheder stiller sådanne data til rådighed for EBA og ECB i sammenfattet form.

*Artikel 97***Autentifikation**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder anvender stærk kundeautentifikation, når betaleren:
 - a) tilgår sin betalingskonto online
 - b) initierer en elektronisk betalingstransaktion
 - c) udfører handlinger gennem en fjernkanal, der kan indebære en risiko for betalingssvig eller andre former for misbrug.
2. Men henblik på initiering af elektroniske betalingstransaktioner, jf. stk. 1, litra b), sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere, for så vidt angår elektroniske fjernbetalingstransaktioner, anvender stærk kundeautentifikation, som omfatter elementer, der dynamisk knytter transaktionen til et specifikt beløb og en specifik betalingsmodtager.
3. Med henblik på stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere har iværksat passende sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger.
4. Stk. 2 og 3 finder også anvendelse, når betalinger initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Stk. 1 og 3 finder også anvendelse, når der anmodes om oplysningerne via en kontooplysningstjenesteudbyder.
5. Medlemsstaterne sikrer, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver betalingsinitieringstjenesteudbyderen og kontooplysningstjenesteudbyderen tilladelse til at anvende de autentifikationsprocedurer, som den kontoførende betalingstjenesteudbyder stiller til rådighed for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med stk. 1 og 3, og, såfremt betalingsinitieringstjenesteudbyderen er involveret, i overensstemmelse med stk. 1, 2 og 3.

*Artikel 98***Reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation**

1. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til betalingstjenesteudbydere som fastsat i dette direktivs artikel 1, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 vedrørende:
 - a) krav til stærk kundeautentifikation, jf. artikel 97, stk. 1 og 2
 - b) undtagelser fra anvendelsen af artikel 97, stk. 1, 2 og 3, på grundlag af de i nærværende artikels stk. 3 fastsatte kriterier
 - c) krav, som sikkerhedsforanstaltninger skal opfylde, i overensstemmelse med artikel 97, stk. 3, for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger, og
 - d) krav til fælles og sikre åbne standarder for kommunikation mellem kontoførende betalingstjenesteudbydere, betalingsinitieringstjenesteudbydere, kontooplysningstjenesteudbydere, betalere, betalingsmodtagere og andre betalingstjenesteudbydere med henblik på identifikation, autentifikation, underretning og udveksling af oplysninger samt iværksættelse af sikkerhedsforanstaltninger.
2. De i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdes af EBA med henblik på at:
 - a) sikre en passende grad af sikkerhed for betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere ved at indføre effektive og risikobaserede krav

- b) sikre betalingstjenestebrugeres midler og personoplysninger
- c) sikre og opretholde fair konkurrence mellem alle betalingstjenesteudbydere
- d) sikre teknologi- og forretningsmodelneutralitet
- e) gøre det muligt at udvikle brugervenlige, tilgængelige og innovative betalingsmidler.

3. De i stk. 1, litra b), omhandlede undtagelser skal bygge på følgende kriterier:

- a) risikoniveauet for den tjeneste, der udbydes
- b) transaktionens beløb, tilbagevendende karakter eller begge dele
- c) den betalingskanal, der anvendes til at gennemføre transaktionen.

4. EBA forelægger de i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt regelmæssigt de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for bl.a. at tage højde for innovation og den teknologiske udvikling.

KAPITEL 6

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

Afdeling 1

Klageprocedurer

Artikel 99

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver betalingstjenestebrugere og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af dette direktiv.

2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, der er indført ved artikel 102.

Artikel 100

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle passende foranstaltninger for at sikre efterlevelsen.

De skal enten være:

- a) kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1093/2010, eller

- b) organer, der er anerkendt i national ret eller af offentlige myndigheder, og som udtrykkeligt har beføjelse hertil i henhold til national ret.

De må ikke være betalingstjenesteudbydere, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle beføjelser og tilstrækkelige ressourcer, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myndighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.

3. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i overensstemmelse med national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn, eller
- b) ved indbringelse for domstole, der er kompetente til at træffe de nødvendige afgørelser, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i en begæring om at træffe den nødvendige afgørelse.

4. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som gennemfører afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed udøves i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest den 13. januar 2018. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende myndigheder. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.

6. EBA udsteder efter at have hørt ECB retningslinjer rettet til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de klageprocedurer, som skal tages i betragtning for at sikre, at de relevante bestemmelser i dette direktiv overholdes, jf. nærværende artikels stk. 1. Disse retningslinjer udstedes senest den 13. januar 2018 og ajourføres regelmæssigt efter behov.

Afdeling 2

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer og sanktioner

Artikel 101

Tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere indfører og anvender passende og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra betalingstjenestebrugere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og overvåger deres resultater i denne henseende.

Disse procedurer skal anvendes i alle medlemsstater, hvor en betalingstjenesteudbyder udbyder betalingstjenester, og skal være tilgængelige på et af de officielle sprog i de pågældende medlemsstater eller på et andet sprog, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren.

2. Medlemsstaterne skal kræve, at betalingstjenesteudbydere gør deres yderste for at besvare betalingstjenestebrugeres klager, enten på papir, eller, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, på et andet varigt medium. Svar skal omfatte alle spørgsmål og afgives inden for en passende frist og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en klage. Hvis der foreligger usædvanlige forhold, hvor et svar ikke kan afgives inden for 15 arbejdsdage på grund af omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen ikke har indflydelse på, skal denne sende et foreløbigt svar, der tydeligt angiver årsagerne til den forsinkede besvarelse af klagen og angiver en frist for, hvornår betalingstjenestebrugeren vil modtage det endelige svar. Fristen for at modtage det endelige svar må under ingen omstændigheder overstige 35 arbejdsdage.

Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde regler om tvistbilæggelsesprocedurer, der er mere fordelagtige for betalings-tjenestebrugeren end den procedure, der er omhandlet i første afsnit. I så fald finder disse regler anvendelse.

3. Betalingstjenesteudbyderen skal oplyse betalingstjenestebrugeren om mindst én instans for alternativ tvistbilæggelse, der har kompetence til at behandle tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

4. Oplysningerne omhandlet i stk. 3 skal være tilgængelige på en tydelig, udførlig og let tilgængelig måde på betalings-tjenesteudbyderens websted, hvis et sådant findes, i filialen samt i de generelle vilkår og betingelser for aftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren. Det skal angives, hvor yderligere oplysninger om den pågældende instans for alternativ tvistbilæggelse og om betingelserne for brug af den er tilgængelige.

Artikel 102

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i henhold til den relevante nationale ret og EU-retten i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU ⁽¹⁾ fastlægges passende, uafhængige, upartiske, gennemsigtige og effektive alternative tvistbilæggelsesprocedurer for bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og kan med henblik herpå eventuelt gøre brug af eksisterende kompetente organer. Medlemsstaterne sikrer, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, og at de også dækker udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne pålægger de i denne artikels stk. 1 omhandlede organer at samarbejde effektivt med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

Artikel 103

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne tillader deres kompetente myndigheder at offentliggøre alle administrative sanktioner, der bliver pålagt for overtrædelse af de foranstaltninger, som vedtages til gennemførelse af dette direktiv, medmindre sådan offentliggørelse vil være meget skadelig for finansmarkederne eller forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

AFSNIT V

DELEGEREDE RETSAKTER OG REGULERINGSMÆSSIGE TEKNISKE STANDARDER

Artikel 104

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 105 vedrørende:

- a) tilpasning af henvisningen til henstilling 2003/361/EF i artikel 4, nr. 36), hvis henstillingen ændres
- b) ajourføring af de beløb, der er anført i artikel 32, stk. 1, og artikel 74, stk. 1, for at tage højde for inflation.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

*Artikel 105***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 104, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 12. januar 2016.
3. Den i artikel 104 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 104 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikel 106***Forpligtelse til at oplyse forbrugere om deres rettigheder**

1. Kommissionen udarbejder senest den 13. januar 2018 en brugervenlig elektronisk folder, som klart og let forståeligt anfører forbrugernes rettigheder i henhold til dette direktiv og tilhørende EU-ret.
2. Kommissionen underretter medlemsstaterne, europæiske sammenslutninger af betalingstjenesteudbydere og europæiske forbrugerorganisationer om offentliggørelsen af den i stk. 1 omhandlede folder.

Kommissionen, EBA og de kompetente myndigheder sikrer hver især, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres respektive websteder.

3. Betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.
4. Betalingstjenesteudbydere må ikke afkræve deres kunder gebyr for at stille oplysninger i henhold til denne artikel til rådighed.
5. For så vidt angår personer med handicap skal bestemmelserne i denne artikel anvendes ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 107***Fuld harmonisering**

1. For så vidt som dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der er fastsat i direktivet, jf. dog artikel 2, artikel 8, stk. 3, artikel 32, artikel 38, stk. 2, artikel 42, stk. 2, artikel 55, stk. 6, artikel 57, stk. 3, artikel 58, stk. 3, artikel 61, stk. 2 og 3, artikel 62, stk. 5, artikel 63, stk. 2 og 3, artikel 74, stk. 1, andet afsnit, og artikel 86.

2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.

3. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere ikke til skade for betalingstjenestebrugerne fraviger de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Betalingstjenesteudbydere kan imidlertid tilbyde betalingstjenestebrugere gunstigere vilkår.

Artikel 108

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest den 13. januar 2021 en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske og Økonomiske Sociale Udvalg og ECB om anvendelsen og indvirkningen af direktivet, navnlig om:

- a) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af reglerne om gebyrer som fastsat i artikel 62, stk. 3, 4 og 5
- b) anvendelsen af artikel 2, stk. 3 og 4, herunder en vurdering af, hvorvidt afsnit III og IV, såfremt det er teknisk muligt, kan anvendes fuldt ud på de i nævnte stykker omhandlede betalingstransaktioner
- c) adgang til betalingssystemer under hensyntagen til navnlig graden af konkurrence
- d) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdierne for de i artikel 3, litra l), omhandlede betalingstransaktioner
- e) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdien for den i artikel 32, stk. 1, litra a), omhandlede undtagelse
- f) hvorvidt det i betragtning af udviklingen ville være ønskeligt, som et supplement til bestemmelserne i artikel 75 om betalingstransaktioner, hvor beløbet ikke er kendt på forhånd, og midler er blokerede, at indføre maksimumsgrænser for de beløb, der må blokeres på betalerens betalingskonto i sådanne situationer.

Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag sammen med sin rapport.

Artikel 109

Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingsinstitutter, der senest den 13. januar 2018 har påbegyndt virksomhed i overensstemmelse med national ret til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 i nærværende direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at disse betalingsinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende betalingsinstitutter opfylder kravene i afsnit II, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

Betalingsinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i hjemlandets registre og i EBA's register som fastsat i artikel 14 og 15. Hvis disse betalingsinstitutter ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, skal de i overensstemmelse med artikel 37 forbydes at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede betalingsinstitutter automatisk meddeles tilladelse og opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 11 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter betalingsinstitutterne, inden der meddeles tilladelse.

3. Dette stykke finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der inden den 13. januar 2018 var undtaget i medfør af artikel 26 i direktiv 2007/64/EF, og har udøvet betalingstjenestevirksomhed som defineret i direktiv 2007/64/EF.

Medlemsstaterne tillader, at sådanne personer kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF indtil den 13. januar 2019, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 5 eller en undtagelse i henhold til nærværende direktivs artikel 32 eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i nærværende direktivs afsnit II.

Alle de i første afsnit omhandlede personer, der ikke senest den 13. januar 2019 har fået tilladelse eller er blevet undtaget i henhold til nærværende direktiv, forbydes at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 37.

4. Medlemsstaterne kan tillade, at fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, betragtes som omfattet af en undtagelse og automatisk opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder har dokumentation for, at kravene i artikel 32 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte betalingsinstitutter.

5. Uanset denne artikels stk. 1 bevarer betalingsinstitutter, som er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilaget til direktiv 2007/64/EF, den pågældende tilladelse til at udbyde disse betalingstjenester, der anses som betalingstjenester som omhandlet i punkt 3 i bilag I til nærværende direktiv, såfremt de kompetente myndigheder senest den 13. januar 2020 har dokumentation for, at kravene i nærværende direktivs artikel 7, litra c), og artikel 9 er opfyldt.

Artikel 110

Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/65/EF affattes således:

»5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*) også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv, med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d), og e), og nr. 4), litra b), med artikel 44, 45, 51 og 52 i direktiv (EU) 2015/2366.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

Artikel 111

Ændringer af direktiv 2009/110/EF

Direktiv 2009/110/EF ændres således:

1) Artikel 3 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Uden at det berører nærværende direktiv, finder artikel 5 og 11-17, artikel 19, stk. 5 og 6, og artikel 20-31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 15, stk. 4, artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

b) Stk. 4 og 5 affattes således:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter distribuerer og indløser elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne. Distribuerer e-pengeinstituttet elektroniske penge i en anden medlemsstat via en sådan fysisk eller juridisk person, finder artikel 27-31, med undtagelse af artikel 29, stk. 4 og 5, i direktiv (EU) 2015/2366, herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på sådanne e-pengeinstitutter.

5. Uanset nærværende artikels stk. 4 må e-pengeinstitutter ikke udstede elektroniske penge via agenter. E-pengeinstitutter kan udbyde betalingstjenester omhandlet i nærværende direktivs artikel 6, stk. 1, litra a), via agenter med forbehold af betingelserne i artikel 19 i direktiv (EU) 2015/2366.«

2) I artikel 18 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der før den 13. januar 2018 har optaget virksomhed i henhold til nærværende direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, kan fortsætte denne virksomhed i denne medlemsstat eller i en anden medlemsstat, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 3 eller opfylde øvrige krav, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende e-pengeinstitutter opfylder kravene i afsnit II i nærværende direktiv, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

De i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i registret. E-pengeinstitutter, der ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, forbydes at udstede elektroniske penge.«

*Artikel 112***Ændringer af forordning (EU) nr. 1093/2010**

Forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Myndigheden handler inden for de beføjelser, som den tildeles ved denne forordning, og inden for rammerne af direktiv 2002/87/EF, direktiv 2009/110/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (**), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU (***), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 (****), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*****), og i det omfang disse retsakter finder anvendelse på kredit- og finansieringsinstitutter og de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med dem, de relevante dele af direktiv 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*****), herunder alle direktiver, forordninger og afgørelser, der er baseret på disse retsakter, samt eventuelle yderligere retligt bindende EU-retsakter, hvorved myndigheden pålægges opgaver. Myndigheden handler også i overensstemmelse med Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (*****)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

(****) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).

(*****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

(*****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

(*****) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).«

2) Artikel 4, nr. 1), affattes således:

»1) »finansielle institutioner«: kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, finansielle konglomerater som defineret i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2002/87/EF, betalingstjenesteudbydere som defineret i artikel 4, nr. 11), i direktiv (EU) 2015/2366 og e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, idet »kreditinstitutter« dog med henblik på direktiv (EU) 2015/849 forstås som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 3, nr. 1) og 2), i direktiv (EU) 2015/849«.

Artikel 113

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I bilag I til direktiv 2013/36/EU affattes punkt 4 således:

»4. Betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

*Artikel 114***Ophævelse**

Direktiv 2007/64/EF ophæves med virkning fra den 13. januar 2018.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II til nærværende direktiv.

*Artikel 115***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 13. januar 2018 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 13. januar 2018.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

4. Uanset stk. 2 sikrer medlemsstaterne, at de i artikel 65, 66, 67 og 97 omhandlede sikkerhedsforanstaltninger anvendes fra 18 måneder efter ikrafttrædelsesdatoen for de reguleringsmæssige tekniske standarder omhandlet i artikel 98.

5. Medlemsstaterne må ikke forbyde juridiske personer, der på deres område inden den 12. januar 2016 har udøvet virksomhed som betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere som defineret i dette direktiv, at fortsætte med at udøve denne virksomhed på medlemsstaternes område i den i stk. 2 og 4 omhandlede overgangsperiode i overensstemmelse med den gældende retlige ramme.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de enkelte kontoførende betalingstjenesteudbydere, indtil de kontoførende betalingstjenesteudbydere overholder de i stk. 4 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder, ikke misbruger deres manglende overholdelse til at spærre eller hindre brugen af betalingsinitierings- og kontooplysningstjenester for de konti, som de fører.

*Artikel 116***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 117***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

BILAG I

BETALINGSTJENESTER

(jf. artikel 4, nr. 3))

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb indsættes på en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
 2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
 3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalings-tjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
 4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
 5. Udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner.
 6. Pengeoverførselsvirksomhed.
 7. Betalingsinitieringstjenester.
 8. Kontooplysningstjenester.
-

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	—
Artikel 2, stk. 3	—
Artikel 2, stk. 4	—
Artikel 2, stk. 5	Artikel 2, stk. 3
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)	nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)
nr. 7)	nr. 6)
nr. 8)	nr. 7)
nr. 9)	nr. 8)
nr. 11)	nr. 9)
nr. 12)	nr. 14)
nr. 13)	nr. 16)
nr. 14)	nr. 23)
nr. 20), 21) og 22)	nr. 11), 12) og 13)
nr. 23)	nr. 28)
nr. 25)	nr. 15)
nr. 26) og 27)	nr. 17) og 18)
nr. 28)	nr. 20)
nr. 29)	nr. 19)
nr. 33)	nr. 21)
nr. 34), 35), 36) og 37)	nr. 24), 25), 26) og 27)
nr. 38)	nr. 22)
nr. 39) og 40)	nr. 29) og 30)
nr. 6), 15)-19), 24), 30)-32) og 41)-48)	—
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5
Artikel 5, stk. 2	—
Artikel 5, stk. 3	—
Artikel 5, stk. 4	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 5, stk. 5	—
Artikel 5, stk. 6	—
Artikel 5, stk. 7	—
Artikel 6, stk. 1	—
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	—
Artikel 6, stk. 4	—
Artikel 7	Artikel 6
Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
Artikel 8, stk. 3	Artikel 7, stk. 3
Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	Artikel 8, stk. 2
Artikel 9, stk. 3	Artikel 8, stk. 3
Artikel 10, stk. 1	Artikel 9, stk. 1
Artikel 10, stk. 2	Artikel 9, stk. 2
—	Artikel 9, stk. 3 og 4
Artikel 11, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
Artikel 11, stk. 3	Artikel 10, stk. 3
Artikel 11, stk. 4	Artikel 10, stk. 4
Artikel 11, stk. 5	Artikel 10, stk. 5
Artikel 11, stk. 6	Artikel 10, stk. 6
Artikel 11, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 11, stk. 8	Artikel 10, stk. 8
Artikel 11, stk. 9	Artikel 10, stk. 9
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13, stk. 1	Artikel 12, stk. 1
Artikel 13, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 13, stk. 3	Artikel 12, stk. 3
Artikel 14, stk. 1	Artikel 13
Artikel 14, stk. 2	Artikel 13
Artikel 14, stk. 3	—
Artikel 14, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 1	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 15, stk. 2	—
Artikel 15, stk. 3	—
Artikel 15, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 5	—
Artikel 16	Artikel 14
Artikel 17, stk. 1	Artikel 15, stk. 1
Artikel 17, stk. 2	Artikel 15, stk. 2
Artikel 17, stk. 3	Artikel 15, stk. 3
Artikel 17, stk. 4	Artikel 15, stk. 4
Artikel 18, stk. 1	Artikel 16, stk. 1
Artikel 18, stk. 2	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 3	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 4	Artikel 16, stk. 3
Artikel 18, stk. 5	Artikel 16, stk. 4
Artikel 18, stk. 6	Artikel 16, stk. 5
Artikel 19, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
Artikel 19, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
Artikel 19, stk. 3	Artikel 17, stk. 3
Artikel 19, stk. 4	Artikel 17, stk. 4
Artikel 19, stk. 5	Artikel 17, stk. 5
Artikel 19, stk. 6	Artikel 17, stk. 7
Artikel 19, stk. 7	Artikel 17, stk. 8
Artikel 19, stk. 8	—
Artikel 20, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 20, stk. 2	Artikel 18, stk. 2
Artikel 21	Artikel 19
Artikel 22, stk. 1	Artikel 20, stk. 1
Artikel 22, stk. 2	Artikel 20, stk. 2
Artikel 22, stk. 3	Artikel 20, stk. 3
Artikel 22, stk. 4	Artikel 20, stk. 4
Artikel 22, stk. 5	Artikel 20, stk. 5
Artikel 23, stk. 1	Artikel 21, stk. 1
Artikel 23, stk. 2	Artikel 21, stk. 2
Artikel 23, stk. 3	Artikel 21, stk. 3
Artikel 24, stk. 1	Artikel 22, stk. 1

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 24, stk. 2	Artikel 22, stk. 2
Artikel 24, stk. 3	Artikel 22, stk. 3
Artikel 25, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
Artikel 25, stk. 2	Artikel 23, stk. 2
Artikel 26, stk. 1	Artikel 24, stk. 1
Artikel 26, stk. 2	Artikel 24, stk. 2
Artikel 27, stk. 1	—
Artikel 27, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
Artikel 28, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 3	—
Artikel 28, stk. 4	—
Artikel 28, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 1	Artikel 25, stk. 2 og 3
Artikel 29, stk. 2	—
Artikel 29, stk. 3	Artikel 25, stk. 4
Artikel 29, stk. 4	—
Artikel 29, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 6	—
Artikel 30, stk. 1	—
Artikel 30, stk. 2	—
Artikel 30, stk. 3	—
Artikel 30, stk. 4	—
Artikel 31, stk. 1	—
Artikel 31, stk. 2	Artikel 25, stk. 4
Artikel 32, stk. 1	Artikel 26, stk. 1
Artikel 32, stk. 2	Artikel 26, stk. 2
Artikel 32, stk. 3	Artikel 26, stk. 3
Artikel 32, stk. 4	Artikel 26, stk. 4
Artikel 32, stk. 5	Artikel 26, stk. 5
Artikel 32, stk. 6	Artikel 26, stk. 6
Artikel 33, stk. 1	—
Artikel 33, stk. 2	—
Artikel 34	Artikel 27
Artikel 35, stk. 1	Artikel 28, stk. 1

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 35, stk. 2	Artikel 28, stk. 2
Artikel 36	—
Artikel 37, stk. 1	Artikel 29
Artikel 37, stk. 2	—
Artikel 37, stk. 3	—
Artikel 37, stk. 4	—
Artikel 37, stk. 5	—
Artikel 38, stk. 1	Artikel 30, stk. 1
Artikel 38, stk. 2	Artikel 30, stk. 2
Artikel 38, stk. 3	Artikel 30, stk. 3
Artikel 39	Artikel 31
Artikel 40, stk. 1	Artikel 32, stk. 1
Artikel 40, stk. 2	Artikel 32, stk. 2
Artikel 40, stk. 3	Artikel 32, stk. 3
Artikel 41	Artikel 33
Artikel 42, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
Artikel 42, stk. 2	Artikel 34, stk. 2
Artikel 43, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
Artikel 43, stk. 2	Artikel 35, stk. 2
Artikel 44, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 44, stk. 2	Artikel 36, stk. 2
Artikel 44, stk. 3	Artikel 36, stk. 3
Artikel 45, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 45, stk. 2	—
Artikel 45, stk. 3	Artikel 37, stk. 2
Artikel 46	—
Artikel 47	—
Artikel 48	Artikel 38
Artikel 49	Artikel 39
Artikel 50	Artikel 40
Artikel 51, stk. 1	Artikel 41, stk. 1
Artikel 51, stk. 2	Artikel 41, stk. 2
Artikel 51, stk. 3	Artikel 41, stk. 3
Artikel 52, stk. 1	Artikel 42, stk. 1
Artikel 52, stk. 2	Artikel 42, stk. 2

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 52, stk. 3	Artikel 42, stk. 3
Artikel 52, stk. 4	Artikel 42, stk. 4
Artikel 52, stk. 5	Artikel 42, stk. 5
Artikel 52, stk. 6	Artikel 42, stk. 6
Artikel 52, stk. 7	Artikel 42, stk. 7
Artikel 53	Artikel 43
Artikel 54, stk. 1	Artikel 44, stk. 1
Artikel 54, stk. 2	Artikel 44, stk. 2
Artikel 54, stk. 3	Artikel 44, stk. 3
Artikel 55, stk. 1	Artikel 45, stk. 1
Artikel 55, stk. 2	Artikel 45, stk. 2
Artikel 55, stk. 3	Artikel 45, stk. 3
Artikel 55, stk. 4	Artikel 45, stk. 4
Artikel 55, stk. 5	Artikel 45, stk. 5
Artikel 55, stk. 6	Artikel 45, stk. 6
Artikel 56	Artikel 46
Artikel 57, stk. 1	Artikel 47, stk. 1
Artikel 57, stk. 2	Artikel 47, stk. 2
Artikel 57, stk. 3	Artikel 47, stk. 3
Artikel 58, stk. 1	Artikel 48, stk. 1
Artikel 58, stk. 2	Artikel 48, stk. 2
Artikel 58, stk. 3	Artikel 48, stk. 3
Artikel 59, stk. 1	Artikel 49, stk. 1
Artikel 59, stk. 2	Artikel 49, stk. 2
Artikel 60, stk. 1	Artikel 50, stk. 1
Artikel 60, stk. 2	Artikel 50, stk. 2
Artikel 60, stk. 3	—
Artikel 61, stk. 1	Artikel 51, stk. 1
Artikel 61, stk. 2	Artikel 51, stk. 2
Artikel 61, stk. 3	Artikel 51, stk. 3
Artikel 61, stk. 4	Artikel 51, stk. 4
Artikel 62, stk. 1	Artikel 52, stk. 1
Artikel 62, stk. 2	Artikel 52, stk. 2
Artikel 62, stk. 3	Artikel 52, stk. 3
Artikel 62, stk. 4	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 62, stk. 5	—
Artikel 63, stk. 1	Artikel 53, stk. 1
Artikel 63, stk. 2	Artikel 53, stk. 2
Artikel 63, stk. 3	Artikel 53, stk. 3
Artikel 64, stk. 1	Artikel 54, stk. 1
Artikel 64, stk. 2	Artikel 54, stk. 2
Artikel 64, stk. 3	Artikel 54, stk. 3
Artikel 64, stk. 4	Artikel 54, stk. 4
Artikel 65, stk. 1	—
Artikel 65, stk. 2	—
Artikel 65, stk. 3	—
Artikel 65, stk. 4	—
Artikel 65, stk. 5	—
Artikel 65, stk. 6	—
Artikel 66, stk. 1	—
Artikel 66, stk. 2	—
Artikel 66, stk. 3	—
Artikel 66, stk. 4	—
Artikel 66, stk. 5	—
Artikel 67, stk. 1	—
Artikel 67, stk. 2	—
Artikel 67, stk. 3	—
Artikel 67, stk. 4	—
Artikel 68, stk. 1	Artikel 55, stk. 1
Artikel 68, stk. 2	Artikel 55, stk. 2
Artikel 68, stk. 3	Artikel 55, stk. 3
Artikel 68, stk. 4	Artikel 55, stk. 4
Artikel 69, stk. 1	Artikel 56, stk. 1
Artikel 69, stk. 2	Artikel 56, stk. 2
Artikel 70, stk. 1	Artikel 57, stk. 1
Artikel 70, stk. 2	Artikel 57, stk. 2
Artikel 71, stk. 1	Artikel 58
Artikel 71, stk. 2	—
Artikel 72, stk. 1	Artikel 59, stk. 1
Artikel 72, stk. 2	Artikel 59, stk. 2

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 73, stk. 1	Artikel 60, stk. 1
Artikel 73, stk. 2	—
Artikel 73, stk. 3	Artikel 60, stk. 2
Artikel 74, stk. 1	Artikel 61, stk. 1, 2 og 3
Artikel 74, stk. 2	—
Artikel 74, stk. 3	Artikel 61, stk. 4 og 5
Artikel 75, stk. 1	—
Artikel 75, stk. 2	—
Artikel 76, stk. 1	Artikel 62, stk. 1
Artikel 76, stk. 2	Artikel 62, stk. 2
Artikel 76, stk. 3	Artikel 62, stk. 3
Artikel 76, stk. 4	—
Artikel 77, stk. 1	Artikel 63, stk. 1
Artikel 77, stk. 2	Artikel 63, stk. 2
Artikel 78, stk. 1	Artikel 64, stk. 1
Artikel 78, stk. 2	Artikel 64, stk. 2
Artikel 79, stk. 1	Artikel 65, stk. 1
Artikel 79, stk. 2	Artikel 65, stk. 2
Artikel 79, stk. 3	Artikel 65, stk. 3
Artikel 80, stk. 1	Artikel 66, stk. 1
Artikel 80, stk. 2	Artikel 66, stk. 2
Artikel 80, stk. 3	Artikel 66, stk. 3
Artikel 80, stk. 4	Artikel 66, stk. 4
Artikel 80, stk. 5	Artikel 66, stk. 5
Artikel 81, stk. 1	Artikel 67, stk. 1
Artikel 81, stk. 2	Artikel 67, stk. 2
Artikel 81, stk. 3	Artikel 67, stk. 3
Artikel 82, stk. 1	Artikel 68, stk. 1
Artikel 82, stk. 2	Artikel 68, stk. 2
Artikel 83, stk. 1	Artikel 69, stk. 1
Artikel 83, stk. 2	Artikel 69, stk. 2
Artikel 83, stk. 3	Artikel 69, stk. 3
Artikel 84	Artikel 70
Artikel 85	Artikel 71
Artikel 86	Artikel 72

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 87, stk. 1	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 2	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 3	Artikel 73, stk. 2
Artikel 88, stk. 1	Artikel 74, stk. 1
Artikel 88, stk. 2	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 3	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 4	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 5	Artikel 74, stk. 3
Artikel 89, stk. 1	Artikel 75, stk. 1
Artikel 89, stk. 2	Artikel 75, stk. 2
Artikel 89, stk. 3	Artikel 75, stk. 3
Artikel 90, stk. 1	—
Artikel 90, stk. 2	—
Artikel 91	Artikel 76
Artikel 92, stk. 1	Artikel 77, stk. 1
Artikel 92, stk. 2	Artikel 77, stk. 2
Artikel 93	Artikel 78
Artikel 94, stk. 1	Artikel 79, stk. 1
Artikel 94, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 1	—
Artikel 95, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 3	—
Artikel 95, stk. 4	—
Artikel 95, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 1	—
Artikel 96, stk. 2	—
Artikel 96, stk. 3	—
Artikel 96, stk. 4	—
Artikel 96, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 6	—
Artikel 97, stk. 1	—
Artikel 97, stk. 2	—
Artikel 97, stk. 3	—
Artikel 97, stk. 4	—
Artikel 97, stk. 5	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 98, stk. 1	—
Artikel 98, stk. 2	—
Artikel 98, stk. 3	—
Artikel 98, stk. 4	—
Artikel 98, stk. 5	—
Artikel 99, stk. 1	Artikel 80, stk. 1
Artikel 99, stk. 2	Artikel 80, stk. 2
Artikel 100, stk. 1	—
Artikel 100, stk. 2	—
Artikel 100, stk. 3	—
Artikel 100, stk. 4	Artikel 82, stk. 2
Artikel 100, stk. 5	—
Artikel 100, stk. 6	—
Artikel 101, stk. 1	—
Artikel 101, stk. 2	—
Artikel 101, stk. 3	—
Artikel 101, stk. 4	—
Artikel 102, stk. 1	Artikel 83, stk. 1
Artikel 102, stk. 2	Artikel 83, stk. 2
Artikel 103, stk. 1	Artikel 81, stk. 1
Artikel 103, stk. 2	—
Artikel 104	—
Artikel 105, stk. 1	—
Artikel 105, stk. 2	—
Artikel 105, stk. 3	—
Artikel 105, stk. 4	—
Artikel 105, stk. 5	—
Artikel 106, stk. 1	—
Artikel 106, stk. 2	-
Artikel 106, stk. 3	-
Artikel 106, stk. 4	—
Artikel 106, stk. 5	—
Artikel 107, stk. 1	Artikel 86, stk. 1
Artikel 107, stk. 2	Artikel 86, stk. 2
Artikel 107, stk. 3	Artikel 86, stk. 3

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 108	Artikel 87
Artikel 109, stk. 1	Artikel 88, stk. 1
Artikel 109, stk. 2	Artikel 88, stk. 3
Artikel 109, stk. 3	Artikel 88, stk. 2 og 4
Artikel 109, stk. 4	—
Artikel 109, stk. 5	—
Artikel 110	Artikel 90
Artikel 111, stk. 1	—
Artikel 111, stk. 2	—
Artikel 112, stk. 1	—
Artikel 112, stk. 2	—
Artikel 113	Artikel 92
Artikel 114	Artikel 93
Artikel 115, stk. 1	Artikel 94, stk. 1
Artikel 115, stk. 2	Artikel 94, stk. 2
Artikel 115, stk. 3	—
Artikel 115, stk. 4	—
Artikel 115, stk. 5	—
Artikel 116	Artikel 95
Artikel 117	Artikel 96
Bilag I	Bilaget